

N P Wetterlund: Andens lag

Genomgång januari 2011 /Björn S

Sammanfattning

Wetterlund börjar i Keruben inför Guds tron. Den kerub som en gång var Keruben på paradiset hos Gud, men som föll och blev keruben under Guds tron – nu mer eller mindre infiltrerad och förstörd av satan och mörkrets välde i den ”2:a himlen”.

- I Kapitel 1 beskriver Wetterlund **Keruben** som återställd i en position och ett liv i/av/med Gud i Kristalltemplet på Sions berg → Vårt ursprung och vårt mål och egentligen även medlet att komma till målet: Stå kvar! Ät, Andas Drick, Se och Hör av Guds närvaro och låt kärleksflödets glöd förnya!
- Kapitel 2 beskriver fienden – **Vilddjuret** – som är Kerubens motsats, dvs den av ”själv” fördärvade mänskligheten som inte bara fallit bort från Gud utan också intagit av ett självförhärligande liv med mål av självförgudning – en mänsklighet som är förförd och hålls fast i detta ”själv” av mörkrets välde med ”kattbjörn och lammorm”.
- Kapitel 3 och 4 undervisar om Guds frälsning genom **Lejonet** och **Lammet** – den frälsning som gör det möjligt för oss att komma ut ur den fallna mänskligheten – som är vilddjuret – och som av Gud är dömd till att leva under Syndens och dödens lag, den lag som håller keruben under kristallfästet med Guds tron.
- I Kapitel 5 utvecklar Wetterlund **Andens lag** som det nya livets fundament och det sanna evangeliets innehåll – ett budskap från Sions med samma bud som ordet från Sinai berg och i vårt samvete, men som i sig har kraft att fullfölja det.
- Kapitel 6 är ett teologiskt konststycke om **Rättfärdiggörelse** med budskap att vi inte ska stanna vid ”skökans försanthållande utanpåverk” utan tränga vidare och ta emot Guds erbjudande om personlig frälsning genom nyfödelse och trons rättfärdiggörelse.
- Kapitel 7 beskriver hur det går till – ett praktiskt avsnitt om frälsningens och helgelsens väg som Wetterlund mycket strategiskt kallar **Lärljungaskolan**.
- I Kapitel 8 ägnar Wetterlund uppmärksamhet åt den frälsande **Tron** som inte bara rör våra beslut och vilja att tro och förtrösta etc (verb/vår förmåga). En biblisk tro är substansen av Guds rättfärdighet (levande substantiv), en tro som rättfärdiggör och en tro som växer organiskt utifrån att redan i ”avlelsen” räknas som en tro av/med fullkomnad och fullbordad rättfärdighet från Gud. Denna bibliska tro övervinner världen och synden – eller: Denna tro övervinner vilddjuret och är Andens lag.

Där slutar Del 1. Denna första del innehåller således ”basics” av teologisk art och principer för tillämpning för individens frälsning och tillväxt genom avlelse och utfödelse.

Del 2 ger en utvidgad bild av hur dessa principer landar i församlingens och världens utveckling – från den första generationens tid genom en analys av sändebreven i Upp 2-3 och till en genomgång av ”vad som ska hända sedan” utifrån Johannes uppenbarelser.

- Kapitel 9 med titel ”**Övervinnandet och dess löften**” analyserar breven till de 7 församlingarna i Asien (Upp 1-2) med avseende på deras situation och de löften som mönstraren ger till övervinnarna eller förstlingarna. Wetterlunds slutsats – som också bekräftas av bibelns sista ord från ”Honom som sitter på tronen” – är att övervinnandet är ett villkor och ett måste för att få ärva Guds rike.

Här utvecklar Wetterlund också sin syn på Guds rikes tillkomst. Han ser en värld som drivs till att ropa efter Gud om frälsning och att Guds rike kommer som svar på detta rop. Han ser ett ”rotfolk” som söker sin utfödelse, men som kommer att ”stöta sig” på det faktum att de inte kan nå sitt mål annat än genom ”död från djuret”. Det leder till det stora utrotningskriget mot Lammet. Under detta står förstlingarna kvar och ger sina liv i ”byssus-dräkt” medan Gud själv dömer världen. Processen slutar alltså med att mänskligheten kapitulerar och ber Gud om frälsning.

- I Kapitel 10 analyseras **Det falska profetdömet** som alltså är det ”andra vilddjuret som får folken att tillbe det första vilddjuret”. Här ger Wetterlund en detaljerad bild av denne ”lammorm” och en utförlig beskrivning av ondskans utveckling som ”skökan” och ”paddan” med tillhörande skökodöme respektive paddöme intill ändens tid.
- Kapitel 11 **De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna** diskuterar de fem änglar som omtalas i Upp 14 med speciella uppdrag att förkunna evangelium och inbärga jordens skörd. Deras tjänst är en uppmuntran till de heliga som lever under den sista tiden samt en varning till de ogudaktiga inför annalkande vrededom.
- Kapitel 12 om **Solkvinnan** avslutar boken såsom den började med en bild av Guds fullkomliga skapelse och med speciell fokus på Guds församling under den sista tiden. Solkvinnan är Guds församling. Hennes ättlingar har att ropa efter en ny klädnad av ”byssus” för att klara kriget under det kommande 7:e världsricket, som är ett demonrike med en starkare avgrundsande än solkvinnan mött tidigare. I den slutfasen blir också ”Israel” frälst och leder en folkväckelsen i en ande av liv från de döda.

Andens lag, Del 1

Kap 1. Keruberna

”Andens lag” (Rom 8) är ett nytt liv i ett nytt NT-förbund. Det öppnas upp av Jesus i ett nytt tempel. Det är ett nytt tempel med en ny tempeltjänst, ny präst och nytt offer – och med en tron med ”Honom som sitter på tronen” som nytt centrum för det nya NT-förbundet.

I boken ”Guds tempel och hedningarnas förgård” lyfter Wetterlund fram Hesekiels tempelvision och ”Huset på berget” – en bild av ”Sionsberget” där Guds tron är och där ”de i Kristus heliga” är hans tempel. I boken Guds vredesskålar beskrivs ”de heliga” som övervinnare uppe på kristallhavet inför tronen i Kristalltemplet.

Andens lag börjar med hur Johannes ser detta tempel (Upp 4-5), med ”Honom som sitter på tronen” och Keruberna. Keruben är skapelsen och ”de heliga” som del av Guds härlighet!

Kerubernas utseende och allmänna betydelse (s 2)

Keruberna är skapelsens himmelska urbild och modell – som hon bör vara!

→ Evangeliets uppgift är att återställa skapelsen till kerubhärlighet.

Kerubernas födelse (s 6)

Hesekiels Stormmoln var ”skapelsens urflöde” (Hes 1). Den kraft som föder är Guds kärlek. Ur denna kärlekens glödande kärna har keruberna framgått. ”Kärlekens eld” är både Guds och skapelsens grundliv och grundkraft.

Den nya pingstmänniskan föds på samma sätt. Ur-stormmolnet övergår i pingstvädret.

→ För-pingstmänniskan föds på nytt genom tungor av eld. → Pingstmänniskan får Guds glödande silver- och guldhjärta – kärlekshjärtat med silverblick, som är Guds härlighet.

Kerubernas lov under kristallfästet (s 9)

En beskrivning av GT-förbundets gudsrelation där Gud är ”över” sin skapelse som allsmäktig, helig och härlig. Bilden kan jämföras med hur en skicklig ryttare rider in en häst.

Keruberna på nytestamentlig grund (s 12)

Här är Keruberna förenade till ett med Honom som sitter på tronen, genom den fullbordade frälsningen i Jesus Kristus – Tron-Lejon-Lammet. Här ser Johannes också som sidosyn:

De 24 äldste (s 13)

Representanter för den triumferande församlingen och en levande bild av mänsklighetens urbild och modell, efter vilken hon ska nyskapas genom Lammet.

De sju eldsblossen – eldslamporna – Guds sju andar (s 16)

En bild av Guds och Kristi ande såsom ur-skapelsens och ur-pingstens ande, samt även Guds och Lammets nyskapelse- eller frälsningsande. Försoningen är en ande! Försoningen är Herren-anden. → Kärlekens ande återställer den glödande keruben.

Kristallhavet (s 22)

Guds och Lammets tron är den kristallklara källan. Därifrån utgår ”floden av livets vatten, klar som kristall”. Guds och Lammets ande är det levande vattnet. Floden flyter från tronen genom ”käll-människor” i otaliga strömmar in i hela skapelsen

→ Församlingens bevattningsuppgift!

Förändringar i Kerubsynen (s 25)

Lejonet lyfts fram – Lejonet av Juda – Övervinnaren, övervinnarlejonet!

Kerubernas utrustning (s 27)

Keruberna är den evangeliska människan i sin fullhet:

Den evangeliska tronen med det evangeliska riket (s 28)

Det evangeliska kristalltemplet (s 31)

De evangeliska vingarna (s 33)

De evangeliska ansiktena (människa, lejon, tjur och örn) (s 35)

De evangeliska ögonen (s 41)

De evangeliska händerna (s 43)

Det evangeliska hjulet (s 46)

Det kerubiska ansvaret (s 50)

Hedningens ansvar, Judens ansvar och Den kristnes ansvar är stort och ökar med ökad kunskap och förmåga. Kerubmänniskan representerar Gud, Guds härighet och ära.

Sammanfattning – Slutsats (s 49)

I keruberna har vi alltså tillvarons nycklar. Men de giva sig åt människan endast såsom livets nycklar i Lammet. Lammet står i tronens mitt och i kerubernas eller skapelsens mitt. Och han håller de sju Guds- och människoögon som överskådar allt och genomskådar allt. Och blott i den mån vi levat oss in i denna Lammets sjuögon-ande kunna vi se Keruben.

Skapelsen kan aldrig ses utifrån. Då ter den sig bara som ett oändligt virrvarr och en olösning gåta eller som en ytlig fågnad för ytliga människor. Blott från en punkt kan och ska skapelsen ses: Från Lammets tronmitt med Lammets ögon!

Nyckeln till skapelsens helgedom är tronlivet i Lammet och inget annat. Evangelium är det ljuvliga budskapet att jag av nåd återfår min förlorade kerubställning, att jag av nåd får bli en gudsmänniska i Lammet. Detta är det hela och det fulltoniga evangeliet. Och själva urhемligheten och urkraften är Herren Sebaots ande. Från den anden utgår allt, även Lammet. I den anden står allt, även Lammet. I den anden lägges allt under Lammets tron och i den anden lägges till sist Allt under den Allsmäktiges tron

Kap. 2 Vilddjuret

Vilddjuret är Kerubens motsats. Keruben är den helige människoanden i vilken Gud bor. Vilddjuret (Upp 13) är den fallna mänskligheten i vilken satan bor – den förstabudslösa mänskligheten. Vilddjuret är vad Paulus kallar ”köttet”. Vilddjuret kännetecknas av själviskhet och lögn och all form av ondska som uttryck för laglöshet, och kommer i dess organiserade form att föda fram och själv framträda som ”den laglöse”.

Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian (s 60)

Rotprofetian är Daniels dröm om Nebukadnessars bildstod – motsatsen till Hesekiels kerubbild – och vidare om de fyra vilddjuren (Dan 2 resp 7). Och i dessa drömmar ser vi vilddjuret och hur dess utveckling målas upp. Men vi ser också hur detta onda slås sönder av Guds rike (den lilla stenen) och döms av Den Högstes ingripande.

Vilddjuret i den nytestamentliga profetian (s 64)***Vilddjurets sammansättning (s 64)***

Det vilddjur som stiger upp ur folkhavet (Upp 13) är en ”kattbjörn”, en sammansättning av alla GTs vilddjur – lejon, björn, panter etc. Det är den förstabudslösa, fallna mänskligheten, en mänsklighet som den onde har i sitt våld.

Vilddjurets 7 huvuden (s 66)

Dessa 7 huvuden är 7 kungar (Upp 17:7) eller 7 världsriken. Uppenbarelseboken skrevs under det 5:e världsriket (Rom/Bysans) som sen följs av det 6:e (”skökan”) och 7:e (”paddan”). Vi lever nu i det 6:e rikets tid. Observera då att ”vilddjuret” växer och utvecklas organiskt och att dessa huvuden utgör världshistoriens hemliga skeden i onskans utveckling på jorden.

Vilddjurets sjätte huvud (s 70)***Det sjätte huvudets utseende (s 70)***

Det 6:e huvudet är annorlunda. Det är sårat med 10 horn/kronor, vilket uttrycker en splittrad svaghetstid jämfört med de föregående och det 7:e som kommer (Dan 2:41, 7:23, Upp 13:3).

Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet (s72)

1. Dess världsrike är europeiskt. Europa präglar hela världen. [*Islam?/BS*]
2. Dess världsrike är vilddjuret – det till namnet kristna Europa är vilddjuret.
3. Dess världsrike är det försvagade världsriket → Guds rike utbreder sig
4. Dess världsrike är skökotiden – skökan tronar på vilddjuret (Upp 17:18)
5. Dess världsrike är den stora förförelsens tid – skökoevangeliet fördärvar folken
6. Dess världsrike är vilddjurets läketid – avgrundens uppstigelsestid

Vilddjurets tid (s 77)

Vilddjurets tid är ”den lilla tiden” – 42 mån/3,5 år/1260 dagar – eller så länge ”världen är i den ondes våld”, dvs NT-delen av 5:e riket, det 6:e och det 7:e. Detta är också tiden för hedningarnas förtrampande av den heliga staden (Upp 11:2), solkvinnans vistelse i öknen (Upp 12:6) och tiden de två vittnena profeterar (Upp 11:4). Den stora tiden är tusenårsriket då ”stenen krossat belätet” (Dan 2:44), människosonen intar riket (Dan 7:14) och de i Kristus döda regerar med Kristus (Upp 20:4).

→ ”Den lilla tiden” är alltså tiden mellan Jesus första och andra ankomst, och ”den stora tiden” är tidsskedet mellan hans andra ankomst och världens ände – i stort sett

OBS. Wetterlund är tydlig: Profetia förstår skeende och kraftspel! ”Svärma inte efter årtal”.
[Jmf Leenhouts/BS]

Vilddjurets förklädnader (s 79)*Lamm-ormen (s 79)*

”Ett annat vilddjur stiger upp ur jorden” ... (Upp 13:11) där ”jorden” står för ordnat samhälle. Detta vilddjur (Nr 2) har lammhorn – det ser ut som lammet men talar och agerar som draken. Lammormen imiterar och förför också ”förstabudstroende” som är fast i vilddjurets nät, men tror sig tillbedja Gud och Lammet. Luther pekade här på påven. Lammormen är det första vilddjuret förklädd till lamm ”i Guds namn” – och denna lammorm fanns redan i GTs falska profeter som störtade judafolket i fördärvet och korsfäste Kristus. Och i NTs tid störtar det falska evangeliet hela världen i fördärvet och korsfäster ”lammfolket” (sanna kristna).

Skökan (s 83)

Johannes såg lammormen i bilden av en kvinna – Skökan – som sitter på vilddjur Nr 1 och själv är vilddjur Nr 2 (Upp 17:3). Hon är moder till skökorna och styggelserna på jorden. Hennes grundsynd är förstabudssynd – otukt i all dess form – men under sken av gudstillbedjan. Hon sitter på vilddjuret och tämjer det till lammorm. Hon bor i ”Rom” och hennes skökodöme utgår från påvekyrkan (modern) men det är ett ”andligt Rom/Babylon” som når alla kyrkor (döttrar).

Gränsen mellan ”solkvinnan” och skökan är djup, fin och skarp – förstabudsgränsen sitter i hjärtat! Vilddjurets förklädnad i skökogestalt räcker blott under det 6:e världsriket. Hon får sin slutdom under himlens jubel (Upp 19:1), varefter Kattbjörnen träder fram utan förklädnad (Upp 17:16) i det 7:e riket för att bygga upp ett ”paddvälde”, där ”människan” framstår som ”gud” i kraft av vetenskap och kultur i eget namn. Nu behövs inte längre skökospelet.

Vilddjurets dom (s 90)

Profetian ställer oss inför ondskan i dess fullhet, men det slutar inte där. Gud har kontroll och ondskan döms. Rotprofetian i Dan 7:9-14 beskriver denna dom: Domen slutar med att det ”ett-horniga vilddjuret” förgörs och att mänskligheten – i stort sett – blir ”den högstes folk”. Samma dom ser Johannes utvecklad i Upp 16-20 som ett skeende Wetterlund kallar ”den stora striden på Harmageddon” (Upp 16:16) där allt Guds folk har att möta sin långfredag.

Wetterlund betonar att Daniel inte bara såg det ett-horniga djuret brännas upp, utan att våldet också togs ifrån de övriga djuren – det är slutdomen över det 7:e världsriket. Då är också mänskligheten frigjord till att omvända sig och i tillbedjan förvandlas i eldsfloden till Keruben. Men innan mänskligheten frivilligt släpper djuret måste de sju vredesskålarna tömmas – dessa skålar är just floden av eld från ”den gamle på tronen” (Dan 7:10).

Kap. 3. Lejonet (s 96)

Lejonet av Juda har övervunnit och är värdig öppna bokrullen (Upp 5:5). Övervinnandet är livets förutsättning, så även gudslivet. ”Han som sitter på tronen” säger i sitt sista ord: Den som övervinner ska få ärva allt detta ... (Upp 21:7). Keruben föll i syndafallet varvid Kerublejonet blev vildlejonet. Därför måste Jesus som lejon övervinna vildlejonet och återföda keruben till Lamm-Lejon!

Lejonet i vårt ställe (s 99)

Jesus levde lejon och stod övervinnarlejon ända in i döden. Han övervann döden för oss och i vårt ställe. Genom sitt övervinnande upprättade Jesus hela skapelsen i sin person. I Jesus övervinnande ligger försoningen för världens synd, försoningen med och till Gud. Han övervann vildlejonet – han är stamlejonet! Och i denna stam är vi grenar!

Lejonet i oss eller vi i honom (s 101)

Vi är grenlejon! Lejonet har inte övervunnit i vårt ställe för att vi ska slippa övervinna – det är skökoevangelium – utan så att vi ska kunna övervinna! Guds nåd övervinner! I honom är vi övervinnare och oförmögna att synda (1 Joh 3:9). Lejonet måste subjektiveras – ätas, intäckas, inhjärtas etc. Lejonevangeliet i Kristus verkar övervinnande! Väx till som tronlejon!

Två världsföljder av Lejonets seger (s 103)***Satans tregradiga nedkastande.***

Jesus lejonövervinnande innebar att satan kastades ut från Guds himmel (Luk 10:18). Jesus som utfödd ”man-son” (Upp 12) (jmf. ”gossebarn”, 1917) satte sig med Fadern på sin tron (Heb 1:3, 5:10) och ängeln Mikael kastade ner satan till jorden (Upp 12:9). De första kristna stod övervinnare och fullbordade detta nedkastande (Rom 16:20). Sen kastar en vanlig ängel ner satan i avgrunden (Upp 20:3). Vem som senare störtar honom i eldsjön nämns inte vid namn (Upp 20:10). Lejonets seger och övervinnande går alltså till roten med det onda!

Världens styrelse och frälsning (s 106)

Lejonet av Juda är värdig bryta bokens sigill, dvs öppna upp Guds världs- och frälsningsplan. Det innebär att Jesus övertar världsstyret och allt blir honom underlagt (Ps 110:1, Heb 2:8). Vår enda räddning i de vilddjurstider som stundar är en grundlig erfarenhet av övervinnande genom Lejonets tronevangelium, tronnåd och tronfrälsning – att vara tronlammlejon i Kristus.

Kap. 4. Lammet (s 109)

Lammet är Guds härlighet i Kristalltemplet. Guds lamm är värdigt all ära. Han är Guds tempel såväl som Guds tempelbyggare (Sak 6:12). – Vi är byggstenar i Lammets tempelbygge i ande och sanning (Joh 4:21, 1Pet2:5)

Lammets horn och ögon (111)***Lammet i vårt ställe (112)***

Keruben föll och förlorade sin härlighet – Jesus som Guds lamm återvann den. Han segrade i kraft av Guds sju andar och sju horn (Vishet, Förstånd etc, Jes 11:1) och stod som segrade i en övervinnande ögon- och hornkamp mot draken och de två vilddjurens 22 horn. Lammet stod således tempel i Herrenanden och förvandlade dödsqualen till födslökval som födde ut till stamuppståndelse i stamrättfärdighet och stamliv.

Lammet i oss eller vi i honom (116)

Jesus är stam-lammet. Vi är grenlamm! Vi måste utgrenas ur vilddjuret och ingrenas i lammet och lammets ande. Den som inte har Kristi ande hör inte honom till (Rom 8:9). Vi måste lära oss övervinna i lammet och växa i lammet genom att ta emot lammet som mat och dryck. Vi ska förbli i och av det trädets sav som vi blivit inympade i – stamlejonlammträdet (Joh 15:4).

Det tidsenliga lammet (118)

Lamm och vilddjur är varandras motsatser. Bevara den tydliga gränsen! Det är den skökan söker utplåna. Lammet måste ständigt förnyas i en kraftande som övervinner den ondskan vilddjuret utvecklar i varje tid. Vår frälsning och vårt övervinnande ligger i den tidsenliga kraftanden – aldrig utanför! Där – i Lammet – är vi Lammets horn, ögon och mun! Endast där kan vi tala övervinnande kraftord ut ur och genom Lammet – inte bara ord om Lammet.

Lammets död (122)

Keruben lovprisar lammets död och uppståndelse. Jesus övervann genom att låta sig slaktas som Guds lamm – påsklamm. Lammets död övervann vilddjuret (Joh 1:29, Fil 2:9).

Vad är vilddjuret? (124)

Vilddjuret är allt ont (anden från nedan) och motsatsen till Lammet (anden från ovan).

1. Vilddjuret är världens synd. Vilddjuret är den förvildade, själviske och upproriske människoanden – det själviska jaget. Frälsning är andebytte till Kristi ande (Rom 8:9).
2. Vilddjuret är världens skuld. Guds skapelse har på eget val blivit vilddjuret och Guds krav är att hon borttager djuret och återställer keruben. Och denna skuld är ytterst en ande. Här hjälper inte skökans ”smetfrälsning”. Här krävs lammets blod, ny födelse och andebytte.
3. Vilddjuret är världens straff. Den fallna världen är av Gud överlämnad åt vilddjurets våld och den andliga döden. Den heliga kerubelden har blivit en vådeld som människan är skyldig släcka. Här hjälper inget annat än Paulus evangelium och andebytte. Frälsningen är en ny ande, ett nytt liv och en ny lag – Andens lag! Frälsning från död till liv fordrar mer än skökans sminkburkar! Därav skriftens betoning på LejonLammets övervinnande in i döden.
→ Världens synd, skuld och straff är inte bara det farliga dödsdjuret (Kattbjörnen) utan framför allt det ännu farligare vilddjuret Nr 2 (Lammormen) som uppträder under falskt sken av lamm och ett falskt evangelium som bevarar ”själv” och förhindrar andebyttet.

Vad är Pilatus och Kaifas? (129)

Jesus möter vilddjuret i oss alla och i det är ytterst representerat av Pilatus och Kaifas:

- Pilatus: Kattbjörnen i det 5:e riket överförde all synd/skuld/straff på Jesus som Guds lamm.
 - Kaifas: Lammormen – judiska skökan – förde all synd/skuld/straff på Jesus som Guds lamm.
- På korset står kampen mellan Lammets syndfrie, oskyldige och ostraffbare ande mot den synd-, skuld- och straffande som Gud givit Kaifas-Pilatusdjuret auktoritet att lägga på Jesus.

*Lammets lidande (s 139)**Vrede och nåd (139)*

Jesu korsfästelse är de mörka krafternas dag och så är alla Guds vredes dagar. När Gud drar sig tillbaka kommer ondskan fram – så i individen och så för folket. Guds vrede blir till födslokval → Lammet tvingar döden att föda sin egen död och vilddjuret att föda fram gudsriket. Guds vredes dag blev en nådens dag där försoningens nåd är född tron-ande, försoningsande. Jesus står lamm till världens stamförsoning – individers grenförsoning och andebytte i Lammet återstår för var och en av oss som vill vara gren i hans träd.

Andevattnet (145)

Jesus stod lamm och upplöste vilddjursanden – survattenanden – med sin sötvattenande. Så ska också vi stå lamm och i Lammets ande upplösa den survattenande som vi har att möta i vårt grenövervinnande. Vi ska dricka vår kalk och upplösa det survatten oss tillkommer.
→ Drick din kalk med survatten och upplös i Lammet!

Lidandesfreselsen (149)

Lammet övervann i svagheten under gudsövergivandet. Vi ska på samma sätt stå lamm i Lammet på den smala spången mellan de två avgrundsdjup av ”gråt och tandagnisslan” vi har att passera. Här frestar ”synden mot Anden” i form av ”tjurande vemod/självömkan” och ”lejon trots” – gråten respektive tandagnisslan.

Sammanfattning (152)

”Genom att stamvis i sin person vrida hela världen rätt i förhållande till Gud medelst upplösningen av vredens orsak som är världens synd och skuldande, avvände han Guds vrede eller misshag från världen och tillvände henne Guds välbehag – men, märk noga: endast stamvis i sin person. Utanför de grenar som genom andebyttet blir insatta i honom (frälsta) fortgår Guds vrede över världen. ...”

→ Ta emot! Subjektivera! Fram med Tron-Lammet, Sötvattenlammet, Upplösarlamm, Frambärlamm, Andelamm – TronLejonLamm – i de andefyllda tider som nu bryter in!

Lammets blod (s 156)

Livets lag: Om vetekornet faller till jorden och dör så bär det mycket frukt (Joh 12:24)

Frö-blodet (156)

Själen är i blodet. Jesus tog i Lammets ande på sig den döde och dödande vild-ande som bor i

vilddjurets blod → hans blod blev gjort till synd och ett andligen dött blod. I detta blod övervann Jesus med sitt andefulla segerblod och överlämnade det till Gud som ett fullkomnat offerblod. Det är fröblodet som utgavs för vår skull så att Keruben ska kunna stå heligt StamLamm i TronLammet. Jesus friköpte oss genom att som LejonLamm fullgöra övervinnandets världslag – en stambetalning till fullkomlig frälsning från synd och död. Vi har att ta emot och låta ingrena oss!

Fröblodets uppväxt till fruktblod (170)

Allt levande utvecklas organiskt. Den jordiske Jesus är ”frö-Kristus” och hans liv före döden är fröbildningen. Hans död är groddbildningen. Efter 3 dagar är han i sin uppståndelse ett fruktbärande ax som mognar under ”de 40 dagarnas sol på jorden” och ”10 dagar hos Gud” till en fullmogen frukt i den himmelska och förhärligade Jesus-människan. Då kommer han såsom ”telningen” (Sak 6:12) till sitt tron-tempel. Detta är Lammets historia.

Detta är utvecklingen av Lammets blod som förvandlats till det andelekamliga himmelsblod som ger liv till det vi kallar Kristi kropp. Vi måste alla som ”grenblod” genomgå vår egen utveckling från död till uppståndelseliv och tronbestigning (Rom 8:34, Joh 20:17, 17:21).

Frukt-blodet (176)

Pingst-blodet är ätbart. Det var inte ”den korsfäste” utan ”den uppståndne” som fick Anden och ger den ande utan vilken ingen hör Kristus till. Frukt-blodet kom på pingstdagen. Apostlarna förkunnade ”den uppståndne Kristus” och detta på ett sätt som fullföljde ängeln Mikaelns nedkastande av satan. Således ger Frukt-blodet Uppståndelseliv, Vittnesbördsliv, Paradisliv, Offerliv och Örnliv. Inför det Kristus-livet måste vilddjuret kapitulera för den krönte Solkvinnan på Harmageddon.

Sammanfattning (182)

I Upp 1 ser Johannes den förhärligade Jesus – här står ”fröet” i mogen frukt. Det är denne frukt-Jesus som är försoningen i sin person. Det är Lammets frälsande frukt-blod. Det är i detta ”frukt-Lamm” vi har vår försoning, och det är i denna försoningsande vi som ”grenblod” verkar försoning genom andebytte. Det är lösenanden som drar oss in i ”steget ut ur döden” med Lammet och ”steget in i tron-livet” med tron-Kristus.

Det förfalskade Lammet (s 189)

Vägen till Lammets förfalskning (189)

Det sanna lammet är sällsynt. Den judiska skökan förvanskade på sin tid lammet så att det ”gudfruktiga” judafolket stod som blinda inför Lammet – endast de ingrenade kände igen det sanna Lammet. Den kristna skökan har fortsatt förvanskningen. Under den kristna sköketiden har alla ”kristna folk” Lammet, men det är inte det sanna och födda Lammet, utan något man läst sig till och försanthåller. Det är ett skökolamm som ”djurfrälser och inte djurdödar”! Blott födelse ger arvsrätt! Vi har som kristna att följa det sanna Lammet till en lika död!

Solkvinnans Lamm (190)

Den apostoliska kyrkan betonade Kristi person mer än hans verk. De såg i denna personen Jesus Kristus försoningen mellan Gud och mänskligheten. Blodet var person i Lammet och i församlingens liv. ”De övervann i Lammets blod” (Upp 12:11). Just precis i denna personliga försoning, andebyttets försoning med Gud, låg själva källan till solkvinnans seger över det 5:e världsriket. → Fram med TronLejonet som skökan ställt i vrån. Fram med Lammet med 7 ögon och 7 horn som försonar genom Tron-anden!

Skökans Lamm (191)

Skökan har ersatt ”person-Jesus” med hans ”verk” och givit oss ett falskt evangelium med en falsk försoning som vi kan kalla ett ”juridiskt straffsummevikariat”. Det är en yttre form av världsrättfärdiggörelse som görs till personligt frälsande utan födelse. Ett utanpåverk som i bästa fall dresserar djuret men inte förmår döda det. Skökan har tagit bort slakten och Lejonet syns inte till. Jesus blir en ”lidandemaskin” skild från Guds kärlek. I stället för frälsning till Gud har vi fått en frälsning från en gud som inte ens existerar på det sätt såsom skökan presenterar honom. Skökans evangelium har ingen plats för andebytte. → ”Bort med det förfalskade blodets försoning som dränker världen i förbannelsens blod”

Sammanfattning (213)

Solkvinnan har alltid haft och har alltid det ostympade Tron-Lammet som just gör henne till den krönte himladrottningen. I de tider som stundar kräves det sanna Lammets kraftande, den sjufaldiga horn- och ögonanden som ger helförsoningen med Gud, och i vars kraft människan kan se och övervinna det sjufaldiga djuret. Och denne Lammets kraftande är

1. Den tresidiga försoningsanden och 2. Lösenanden
3. Människoansiktets ande, 4. Lejonanden, 5. Tjuranden, 6. Örnanden
7. Tronanden, 8. Lampanden, 9. Tempelanden, 10. Tronkällans ande, 11. Blixtanden,
12. Kristallanden, 13. Huvudfästets ande, 14. Härlighetsanden, 15. Silver- och guldanden,
16. Hjulanden, 18. Fruktanden, 19. Middagsanden, 20. Paradisanden.

Allt detta sammanfattar Paulus: ”**Kristi ande**, utan vilken ingen hör Kristus till” (Rom 8:9).

Kap. 5. Andens lag (s 219)

Bibeltexter från Rom 7 och Rom 8.

Den ”nya skapelsen” lever som ny organism ett liv som är Guds eget liv, ett liv som Jesus levde ut och förkunnade och som gavs genom Anden på pingstdagen. Detta nya livets substans, ordning och kriterium kallar Paulus ”Andens lag” (Rom 8:2).

Andens lag (224)

Jämförelse mellan det 7:e och 8:e kapitlet

Wetterlund sammanfattar i 20 punkter att det ligger en födelse mellan Rom 7 och Rom 8, där det sker ett lagbyte från ”Synden och dödens lag” till Andens lag. Det sker också ett andebyte med konsekvens att Guds Ande nämns 19 gånger i Rom 8 och inte alls i Rom 7.

Två lagar (229)

Två lagar i det 7:e kapitlet (229)

Den goda lagen: Lagen i hågen (samvetet) och lagen i budordet (Sinai lag) som kan sammanfattas i tubudet: Älska Gud och din nästa ...

Den onda lagen: Syndens lag eller köttets sinne med ”vilddjurssjälvet motbud” som kan sammanfattas: Älska dej själv ...

Två lagar i det 8:e kapitlet (232)

Den goda lagen: Andens lag som ger kärlekens rättfärdighet → ”den 7:e anden”.

Den onda lagen: Syndens och dödens lag som Jesus frälst oss från.

Lag och profeter (241)

Jesus upphäver inte lagen utan fullbordar den (Matt 5:17). Lag och profeter var rådande intill Johannes – därefter förkunnas Guds rike genom evangelium (Luk 16:10).

Lagens majestät (243)

För Kristus har Lagen ett gudomligt majestät inför vilken han böjer knä och som i sinom tid kommer att få hela världen att böja knä. Vi måste tillbaka till denna syn på Guds lag!

Lagens tvenne världsskeden (244)

Sinai bud som också är samvetets bud ger Guds rikets grundlagar inom vilka Gud lägger välsignelsen – utanför råder förbannelsen. I Kristus övergår denna Sinai-lag till Sion-lag likt knoppen övergår till blomman – organiskt. Det är Andens lag.

Lagen och Kristus (247)

Jesus fullbordade lagen (Rom 10:4) och lyfte upp dess innersta innehåll: Kärleken som uppfyller Guds lag och är Andens lag. Agape-Kärleken är det band på vilket buden är upphängda. Det är själviskheten som slitit sönder bandet! Kristus är Guds lag i personlig gestalt som frälser genom födelse in i Andens lag. Därigenom fullbordas vårt samvete och Sinai lag såsom Sions lag också för oss i vårt hjärta (Jer 31:31).

Lagen och lärljungarna (256)

Jesus kräver budhållning av sina lärljungar. Bergspredikan innehåller Guds bud med budskap att lärljungarna ska vara fullkomliga. För Kristus är budet och livet ett och samma. Jesus lägger frälsningen i budordet – aldrig utanför: Älska Gud och din nästa ...! Mitt bud är att ni

ska älska varandra, säger Jesus. Den som älskar mig håller mina bud. Lärljungarnas rättfärdighet ska övergå fariséernas!

Sions lag (259)

Guds lag ska utgå från Sion och Herrens ord från Jerusalem. Se lagens berg-historia:

De 7 bergen (260)

1. Paradisberget. Lagen i människors ande bröts med löfte om "kvinnans säd"
2. Sinai berg. Lagen på stentavlor i förbundsarken till liv och till död – en löfteslag.
→ skökan erbjuder skökofrälsning utanför denna lag – ett falskt skökoevangelium
3. Saligheternas berg. Jesus predikar Sinai lag som frö-evangelium.
4. Förklaringens berg. Jesus förvandlas av Andens lag likt fröet som blir frukt.
5. Dödens berg. Jesus fullbordar Sinai lag och föder fram Sions lag – Andens lag.
6. Himmelsfärdens berg. Löftet om Anden – det nya förbundets lagläggning i hjärtat.
7. Sions berg. Det himmelska paradisberget med Guds stad och Guds tempel. På detta berg är alla de heliga samlade. Blott där är Guds lag frälsande lag – Andens lag. Budordet från Sions berg innehåller kraft och förmåga att uppfylla dess krav. Sinai-bud är endast lag. Sion-bud är samma ord som frälsande och livgivande evangelium (Rom 8).

Apostoliska vittnesbörd om "Andens lag" (s 276)

Paulus (276)

Paulus evangelium är budfullt. Han har genom lag dött bort från lag (Gal 2:19) och står i Kristi lag, i Kristus (1 Kor 9:21) som är Andens lag (Rom 8:3). Han förkunnar ett evangelium som betonar en tro verksam genom kärlek (Gal 5:6), att vara en ny skapelse (Gal 6:15) och att hålla Guds bud (1 Kor 7:19). Hans evangelium är trons lydnad.

Kärlekens lov (1 Kor 13). Agape-Kärleken uppfyller lagen och sammanfattar alla bud. Kärleken är Andens lag som lyfter upp till Sions berg. Dess motsats är själviskheten.

Hebreerbrevet (285)

Det nya förbundet betstår i att Gud genom sin ande lägger sin lag i våra hjärtan och skriver den i vårt sinne (Heb 10:16). Det är Andens lag. Frälsningen är alltså i Guds bud och aldrig utanför. Utan laginskrivning finns ingen syndavskrivning.

Petrus (290)

Genom Andens helgelse är vi utvalda till Jesu Kristi lydnad inleder Petrus brev (1 Pet 1:2) och fortsätter med att vi är födda på nytt till ett levande hopp. Andes helgelse, Andens lag och Nyfödelse är för Petrus samma sak och syftar till lydnad. Han uppmanar till lydnad för sanningen (1 Pet 1:22) och varnar för att vända tillbaka från de bud vi fått (2 Pet 2:21). För Petrus är bud, blod och lydnad således oskiljaktliga.

Johannes (297)

Johannes betonar att budhållning är kärlekens kännetecken (1 Joh 2:3, 3:22). Kärleken till Gud består i att vi håller hans bud (1 Joh 5:3) med uppmaning att vi ska förbli i kärleken (1 Joh 4:16). Johannes förkunnar Livet som han också kallar Budet, Kärleken, Sanningen och Ordet, Ljuset och Rättfärdigheten – allt detta är Andens lag.

Jakob (303)

Evangelium är för Jakob "sanningens ord" som föder in i "den fullkomliga lagen", frihetens lag (Jak 1:18, 1:22, 2:12). Han betonar trons bekräftelse genom görandet. Jakobs frälsning är alltså född och budfull bergspredikan som är "Andens lag".

Uppenbarelseboken(309)

Solkvinnan är de som "hålla Guds bud och frambär Jesu vittnesbörd" (Upp 12:17). Den stora prövningen för de heliga är att hålla Guds bud och Jesu tro (Upp 14:6). Den avslutande världsstriden rör ytterst det första budet, där satan är ute efter den tillbedjan som endast tillkommer Gud och Lammet. Herren din Gud ska du tillbe och älska!

Sammanfattning (311)

Evangelium kallas Andens lag (Paulus), Guds lag i hjärtat (Hebr), Budet från Herren och Frälsaren (Petrus), Budet och Kärleken (Johannes), Frihetens fullkomliga lag (Jakob) och

Budhållning (Upp) – och allt detta är Guds lag utgående från Sion. ”Fram till Sions berg” ropar Jesus, profeterna och apostlarna – därifrån talar de Guds ord som är evangelium. Och det ges till alla ”noll-människor”.

Förfalskning av ”Andens lag” (s 313)

Skökan har tagit bort ”budet” ur evangelium och skapat ett ”slippa-evangelium” utan födelse, utan liv och utan organisk tillväxt. Kvar finns ”lag” i form av krävande Sinai-bud som inte har den kraft till lydnad som Sions-ordet innehåller. Vi få alltså en ”Kristus på Sinai berg” med ett budlöst evangelium som ”befriar till icke-lag” – och så (citater): ”avkläder man honom hela den sionitiska lagutrustningen som är Andens lag, vilken ger kraftbeklädningen från höjden”.

Guds nåd är inte bara efterskänkande utan också skänkande. Guds nåd både är och ger det evangelium som ger kraft att leva ett övervinnande uppståndelseliv. Detta liv finns inte i skökans budlösa och ofödda nåd, som endast ger ”sumphönans träskliv” och där Sionsberget är något helt okänt. För det inavlade, organiskt växande och utfödda livet i Andens lag som frigör från syndens och dödens lag finns ingen plats.

Kap. 6. Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse (s 323)

Skapelsebestånden är tre: det lekamliga, det andliga och det andelekamliga – tre typer av barnskap genom tre olika typer av födelse – lekamlig födelse, pingstfödelse och uppståndelsefödelse. Av detta följer att också rättfärdiggörelserna är tre: den universella världs rättfärdiggörelsen, den individuella pingsträttfärdiggörelsen (pånyttfödelsen) och slutligen domsrättfärdiggörelsen.

Det lekamliga skapelsebeståndet och världs rättfärdiggörelsen (324)

Det lekamliga skapelsebeståndet (324)

Gud skapade allt fullkomligt i Kristus och allt var levande i Guds kärlek. Genom syndafallet föll människan ut ur Guds välbehagliga kärlek. Men hon står kvar under Guds barmhärtiga kärlek som rymmer Guds vrede och Guds löfte om frälsning – ”kvinnans säd” (1 Mos 3:15).

Världs rättfärdiggörelsen (332)

Evangelium är evigt med en uppmaning: Låt försona er med/till Gud (2 Kor 5:18).

Världsförlåtelsen (332)

Gud förlåter ensidigt och tar bort kravet på människan att frälsa sig själv – vilket hon inte kan.

Världsförsoningen (335)

Budet om den ömsesidiga allkärleken, förstabudskärleken till Gud är det eviga evangeliet. Kristus är som förstfödd person skapelsens stam – den eviga kärleken, rättfärdigheten, nåden och anden – och i denna stam står hela mänskligheten försonad med Gud. I denna stam tronar välbehagets kärlek och skapar en kärlekens tron i varje människa som låter försona sig med Gud genom ingrening.

Förhållandet mellan världsförlåtelsen och världsförsoningen (345)

Världsförlåtelsen är ”paresis”, dvs förbipasserande/tillsvidare. Den ger löften och gör personligt frälsning möjlig, men är själv inte denna frälsande förlåtelse (som skökan påstår). Den personliga frälsningen bygger på en ”afesis-förlåtelse som tar bort synd och ger rättfärdighet. Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, men var och en måste själv ansvara för sina egna gärningar.

Människans strafflidandesområde (356)

Varje människa har sin lidandes kalk att tömma allt efter den orätt hon gjort, och detta fastän Kristus tömt kalken för henne. David blev förlåten sin synd, men konsekvensen stod kvar.

Kristi strafflidandesområde (358)

Kristus ”led bort” lagens förbannelseande så att han blev försoningsanden. Och detta som medel för att vi ska kunna få del av Abrahams välsignelse (Gal 3:13) i den helige ande.

Förhållandet mellan Kristi och människans strafflidandesområde (364)

Kristus led som oskyldig för oss, men vi har att lida vår del som skyldiga. Världsförlåtelsen är en förutsättning för världsförsoningen. I kraft av världsförsoningen har världsförlåtelsen rätt

att göra all synd ändlig och därmed allt straff ändligt, att göra allt lidande till ett födslolidande samt att ge frälsningsvärde åt till och med den bristfälligaste rättfärdighet på vår jord.

Världsrättfärdiggörelsens väsen och innehåll (375)

Världsrättfärdiggörelsen är både förlåtelse och löfte om upprättelse till ett nytt liv i Kristus. ”Du slipper den lagiska självförsoningen och den evangeliska gudsförsoningen i Kristus står dej till buds”. Det är alltså det sanna ”slippa-evangeliet”, men detta är inte tillräckligt som personligt frälsande. Var och en måste själv göra sitt personliga val och ge gensvar.

Världsrättfärdiggörelsens uppgift, begränsning och skeden (380)

Världsrättfärdiggörelsen är alltså inte personligt frälsande. Den sker utanför människan och ger endast möjlighet för den enskilda rättfärdiggörelsen till personlig frälsning genom nyfödelse och andebyte – pingsträttfärdiggörelsen. Alla föds vi under världsförsoningen och evangelium skapar medvetenhet om vad Gud gjort för oss – sen är det vår sak att ge gensvar. Och Guds tålmod har en gräns

Världsrättfärdiggörelsens förhållande till pingsträttfärdiggörelsen (384)

Pingsrättfärdiggörelsen slår rot i människan när hon genom evangeliet blir medveten om världsrättfärdiggörelsens verklighet och innehåll. Detta rotliv hämtar näring av evangelium och övergår i en född pingsrättfärdighet. Rotlivet ger behov av liv och pingstbarnet är detta liv. Endast det som är fött av ande är ande och endast den som är född på nytt kan se Guds rike. Så löser paresis-förlåtelsen fångarna från skyldigheten att själva befria sig från mörkrets välde medan afesis-förlåtelsen – pingsträttfärdiggörelsen – förlöslar från detta välde.

Det andliga skapelsebeståndet och pingsträttfärdiggörelsen (428)

I den nya skapelsen är Jesus den förstfödde från de döda och det är in i denne Kristus vi ingrenas genom pingstförsoning och pånyttfödelse. Det är den födda pingsträttfärdigheten från Gud då vi ”genom tron får ett nytt hjärta och Gud för Kristi skull håller oss för rättfärdiga ... På denna tro, förnyelse och syndernas förlåtelse följer sedan goda verk och gärningar” (Luther). Här har Paulus 20 namn och uttryck för denna frälsning (se sid 439) – en personlig frälsning som skökan alltså inte vill veta av.

Det andelekamliga skapelsebeståndet och domsrättfärdiggörelsen (443)

Här avses den nya och eviga skapelse som tar vid efter den yttersta domen då var och en döms efter sina gärningar och då ”lagens görare” ska dömas rättfärdiga (Rom 2:13-). Här har alltså världsrättfärdiggörelse och pingsträttfärdiggörelse fullgjort sina uppgifter och övergår i domsrättfärdiggörelsens födelse till en ny himmel och en ny jord (Upp 21)

Kap. 7. Den för-pingstliga lärljungaskolan (s 450)

Mästaren fostrade de första lärljungarna och vi har alla att gå i samma skola.

Lärotiden (450)

Jesus predikar Bergspredikan för sina lärljungar och låter dem erfara Guds rike ”live” genom att se hans gärningar. Jesus budskap är: ”Kom som du är men inte för att förbli som du är”!
→ Vi ska förvandlas till att bli honom lik. Varning alltså för skökans utanpåsmetning som ”bevarar Adam” och hindrar andebytet och det nya livet i Kristus.

Utfödelsestiden /460)

Den tiden kan vara lång med flera delfödslar ut ur ”djuret” och in i mästarens ande.

Skräckveckan (460)

”Den stora utfödelsen” blev verklighet för de första lärljungarna under Påskveckan (Joh 16:20).

Stöten (460)

Jesu ord om sin död blev till anstöt för lärljungarna som hade egna planer (Matt 16:22, 26:31). När vår vilja konfronteras med Guds vilja blir det ”en stöt”, som för upp djuret i oss till ytan.

Sållet (460)

”Satan har begärt att sålla er såsom vete ...”. Sållet prövar oss! Sållet är vredens 7 skålar.

Sållfaran (464)

Vi frestas av ”sållsvindel” mellan förtvivlans avgrundsdjup av vemod och trots. Vi frestas också av ”sållsömmen” som är den ”evangeliska” eller lagiska skökofaran.

De två händerna (468)

I sållet inser vi kampen mellan den svarta och den vita handen som greppar oss i en kamp om vår själ. I denna sållets gudsövergivenhet inser vi syndens reella makt och att vi är totalt beroende av den vita handen.

→ Och skräckveckan får sin fullbordan i ”Jag arma människa” (Rom 7:24).

Upprättelsens tid (471)

Elias ande kommer först och upprättar allt (Mal 4:6, Luk 1:16, Mark 9:11). Lärjungarna slogs omkull av ”stöten” och krossades i ”sållet” → Under 40 dagar blir de nu upprättade till ett sant människoväsen, till ett rättfärdigt ”rotsinlag” av den uppståndne Jesus Kristus.

Valets tid (476)

De framhårdade bönen tills pingstdagen kom. Här står lärjungarna fria från ”världen/synden” och här provas deras ståndaktighet och beslut om överlåtelse. Här lär de sig ”fästeläran” – att sekundligen ta fäste på den osynlige, på personen Jesus Kristus.

→ Sen kommer Anden – kraftbeklädnaden från höjden.

Återblick och översikt (484)

Lärjungaskolan är individuell, men den har vissa generella grunddrag i dess olika skeden:

- Skede 1: Mottagandet av Guds ord – förstabudsordet – till avlelse och rotliv!
- Skede 2: Nedbrytandet/upprivandet av den själviska livsgrunden (skräckveckan)
- Skede 3: Rotmänniskans upprättelse av den uppståndne Jesus Kristus – med påblåst ande.
- Skede 4: Framhårdande valtrohet – ståndaktighet och beprövad fasthet av fritt val.

Sen varierar detta i ordning och tidens längd med flera upprepningar i en andeled process.

Observera att lärjungasskolan är en organisk utveckling från frö till frukt → Väx!

Livet är organiskt, Ordet är organiskt, Omvändelsen är organisk, Sinnesändringen är organisk, Upprättelsen är organisk, Valet är organiskt, Döds- och uppståndselikheten med Kristus är organisk, Försoningen och Rättfärdiggörelsen är organisk. Sålunda har lärjungen allt det nya livet redan från ”avlelsen” som ett frö – sen växer och utvecklas det organiskt och genom utfödsel från rotliv till pingstliv. Observera detta som en del i skapelsens ”rulla”

→ Väx där du står!

Därmed är förpingstskolan fullbordad – men hon återkommer: Antingen som ”straffskola” om vi missat något eller som ”förnyad bottenskola” till vår vidareutveckling som fruktbarande grenar som ”beskärs för att ge än mer frukt”. Den förpingstliga lärjungaskolan är bottenskola för den efterpingstliga skolan, vilken i sin ordning är högskola för det myndiga evighetslivet.

Den för-pingstliga lärjungaskolan och Apostlagärningarnas omvändelser (501)**Massomvändelser (502)**

Apostlagärningarna berättar om massomvändelser, till exempel på pingstdagen då 3000 kom till tro (Apg 2:41) och senare 5000 (Apg 4:4) och sen andra texter om ”många”. Observera då att dessa omvända inte var vilka som helst. De var väl förberedda ”gudfruktiga och troende”, dvs rotbarn, varav många själva hört Jesus. Dessutom var ”predikanterna” färskt ”helutfödda” av skräckveckan och enade. Och den helige ande var mäktigt utgjuten så att den uppståndne talade genom uppståndna vittnen:

”En så väldig andekraft var här i rörelse att allt folket stod slaget av häpnad och fruktan och var uppfylld av vördnad för dessa uppståndelsemänniskor. Motståndet bröts så långt det då skulle brytas. Djuret segnar ner och den högre världen träder fram. Himmelriket – som i den förnedrade var nära – är nu kommet i den uppståndne. Så blev det också uppståndelse av.”

Enskildas omvändelser (506)

Hedningen Kornelius (Apg 10) är ”en from man som fruktade Gud ...” Även han var alltså ett ”rotbarn med roträttfärdighet” – en frukt mogen för skörd. Fångvaktaren i Filippi hörde Paulus och ropade själv till Gud efter mirakel och under reellt dödshot – och han gjorde som

Paulus sa i en desperat lydnad till frälsning. Här fanns alltså en fördold förberedelse liksom för andra omnämnda som var ”beskärda till evigt liv” (Apg 13:48).

Slutsats: Apostlagärningarnas omvändelser var förberedda av en ”för-pingstskola” och skedde under en ”tidens fullbordan”, hade en ”färsk säd av Kristus själv” och föregicks av häpnadsväckande under samt predikan i ”apostolisk ande”. Och de troende var enade i ”ett-hjärtat”.

Men detta ”ett-hjärta” försvann. Vi fick en splittrad församling med många ”hop-hjärtan” och mycket av interna stridigheter. Solkvinnans ättlingar splittrades. Skökoväsendet tog över och vi fick ”halvfödda kristna budsläppare med hophjärtan”. En sådan splittrad församling ska inte räkna med apostlatidens omvändelser.

→ Varning således för ”överskattning” och våldardar”. Vi ska inte tro att ”avlelsefödsel” till rotbarn är ”pingstufödsel”! Om en ny väckelse leder nya troende till lärljungaskola är det bra. Jesus kallade själv lärljungar genom väckelsemöten med stora mirakel och tecken.

Självprövning (513)

Paulus uppmanar oss till självprövning (Rom 8:9): Den som inte har Kristi ande, han hör honom inte till! Är Kristus i dig? Bor Guds ande i dig? Är du född? ”Den som är född av Gud syndar inte”, skriver Johannes (1 Joh 3:9) med tillägg, att ”Allt som är fött av Gud övervinner världen” (5:4). Den som mognat till övervinnande härskar över den invärtes synden, självet, vilddjuret! Är du halvfödd så se till att bli helfödd → Väx! Och Varning för skökosönnen!

Kap. 8. Tron (s 519)

Trons väsen och främlingsskap (519)

Tron är det dyrbaraste på jorden – för såväl Gud som människor. Och det Gud söker när Människosonen kommer är blott ett: Tron! (Luk 18:8). Tron är motsats till otron. Trons väsen är lydnad – blott en lydande tro är frälsande tro och blott troende lydnad är frälsande lydnad (Heb 5:9). Denna tro är alltid förenad med ”göra” – att göra trons gärningar (Matt 7:21) – och med budhållning (Joh 12:50, Joh 7:38, Apg 5:32).

Paulus uppdrag var att upprätta trons lydnad och göra hedningarna lydaktiga (Rom 1:5, 15:18). För detta syfte ges evangelium om Andens lag och budevangeliet om lagläggning i trons hjärta – eller vad Luther kallar ”ett annat, nytt och rent hjärta genom tron”.

Vidare är trons väsen tillit – och då tillit till ”Gud allena”. Tron är förtröstan på Gud allena. Det är förstabudstro. Luther skriver om denna tro: ”Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud”. Det är biblisk troslydnad. Genom denna budfulla tro görs människan rättfärdig och födes på nytt.

Tron är Upprorsmakaren som gör uppror mot allt som inte är Gud eller av Gud. Utstigartron är den kraft som för oss ut ur världen och inbygger oss på Sions berg. Tron är Alltmakaren som inte tål lösa delar utan sätter ihop allt till ett levande helt, som sätter ihop himmel och jord med allt vad i dem är till ett levande allt. Tron är Finsmakaren som väljer ut det finaste och sötaste i himmel och på jord: Gud själv. Tron är Skattsamlaren och hennes skatt är Gud själv. Tron är Hataren som hatar sjökan och detta av allkärlek till Gud.

Abrahams tro är mönstertron – och den tron växte organiskt och provades därefter. Vi har andra av GTs troshjältar exemplifierade i Heb 11. De var alla hemlösa på jorden och levde sina liv i totalt beroende av Gud – det är trons ödmjukhet. Tron Uthärdar! Paulus berättar om trons lott i en otrons värld (2 Kor 11:23-, 1 Kor 4:9-, 2 Kor 4:7-, 12:9). → Begär aldrig att Gud ska bära dig som pjoller-älskling fram över jorden. Trons liv är tufft! En särskild plåga är drakvreden genom skökan.

Således: ”Gäst och främling, pilgrim och däre, usling och fånge, skum, skräde och skräp – se där är dina äretitlar, du pelartro!”

Trons avlelse och födelse (541)

Tron är det födda övervinnandet av världen eller den födda segern över världen. Tron är alltså världens motsats – den ”ut ur frälsande” utstigar-tron. Tron är alltså det av Gud födda – tron föds. Tron är pingstbarnet hos vilken segern över världen är medfödd. Det barnet är innerst Kristus ”kommen i gestalt hos människan” (Gal 4:19, Joh 16:33).

Tron är det födda segerevangeliet! En utfödd tro förutsätter en infödande avlelse! Den förpingstliga lärljungaskolan är trons efterföljande graviditet där människan lär sig:

- att det finns en personlig Gud (545)
- att Gud är kärleken (545)
- att Guds kärlek är rättfärdig (546)
- att Guds kärlek och rättfärdighet är livsnåd (546)
- att Guds kärlek, rättfärdighet och livsnåd är ande (546)
- att förstå vad Gud vill (547)

På valplanet övergår rot-tron i pingsttron, som är den födda tron, den födda krafttron, den födda segertron över världen. Det är den tro som säger ”Jag kan allt genom Kristus som mig mäktig gör”. Och först på den tredje födelsedagen står tron fullväxt i sitt eviga livsväsen som är den eviga kärlekens, livsnådens, rättfärdighetens och den evige andens eller med andra ord det eviga evangeliets livsväsen.

Tron är Guds verk – en gåva (Ef 2:8). Tron är också människans verk: ”Om ni inte tror ska ni dö i era synder” säger Jesus (Joh 8:24). Tron är alltså ett gemensamt verk, som är initierat av Gud och där människan ger gensvar. Det förutsätter vår medvetna vilja och vårt medvetna mottagande och vårt medvetna gensvar. Det är vi människor som måste ändra sinne, ödmjuka oss och ta emot samt agera i lydnad. Tron är ett verk av Gud och människa i förening.

→ Vi arbetar på vår frälsning medan Gud verkar i vår vilja/gärning!

Trons form och innehåll (563)

Tron har människoform. Tron tar alla mänskliga sinnen, gåvor och förmågor i anspråk och även bor i dem. Tron är det upprättade människoväsende som i allt äger Gud allt. Tron är den födde anden som övervinner den djuriske anden och den födda viljan som övervinner vår egenvilja.

Trons innehåll är Kristus i all sin fullhet. Det är Kristus som ger tron detta innehåll när vi släpper vårt ”självfrälseri” och blir ”förstabudsnollor” som tar emot det Gud ger. Den födda tron innehåller alltså den födda segerkärleken, förstabudskärleken och segerrättfärdigheten eller Sions födda segerlag som är Andens lag. Tron innehåller det födda seger-Lejonet och seger-Lammet som övervinner vildjuren.

→ Detta födda segerinnehåll är pelartron! Se Stefanus som exempel på denna pelartro och budståndare på Sions berg. (Apg 6:3-).

Tron är alltså den subjektiverade Kristus – det subjektiverade, jag-vordna evangeliet. Och det är den nya, pånyttfödda människan som förtröstar på Jesus – inte vår gamla natur

Trons rättfärdighet (576)

Tron är rättfärdighet (576)

Den kristna tron är ”Guds rättfärdighet” eller Kristi seger-rättfärdighet i pingstfödd människogestalt. Och förstabuds-rättfärdigheten är trons grundrättfärdighet som ger Gud äran. Tro är inte bara verb – att tro, att förtrösta – utan också substans: Tron är den nya skapelsen i Kristus, den nya människan skapad i sanningens rättfärdighet och helighet. Pingstanden är Kristi rättfärdighet, säger Luther.

Tron är medlet genom vilket trons rättfärdighet skapas (580)

Tron är det födda, men också medlet genom vilket vi blir barn. Paulus använder sig således av båda uttrycken: av tro och genom tro. Eld och värme uppkommer samtidigt – så uppkommer tro och rättfärdighet samtidigt – de är samma sak sett från olika sidor.

Tron räknas till rättfärdighet (584)

Tron är rättfärdighet – att tro på Gud är att bli och vara Guds rättfärdighet i Jesus Kristus (2 Kor 5:21). Men denna tro och rättfärdighet är inte fullkomlig hos den nyfödde – därför räknar Gud den också som rättfärdighet. Och detta på samma sätt som föräldrar ser sitt barn fullkomlig fastän det bara är ett barn. Det gäller syndaförlåtelsen – ty genom tron renar Gud hjärtan. Det gäller också vårt görande som vår ”barnplikt” – det växer till mognad!

Luthers rättfärdiggörelse genom tron (590)

Wetterlund lyfter fram Luthers rättfärdiggörelse genom tro som en ”restauration” av bibelns förkunnelse – evangelium enligt Jesus, Paulus, Jakob, Petrus, Johannes etc. ”Genom tron får vi ett annat, nytt och rent hjärta”, säger Luther. Syndaförlåtelse och nyfödelse sker samtidigt som ett Guds verk av och genom tron. Den födda tron gör personen rättfärdig och är också själv den rättfärdigheten. Luther sätter en befriande kurs på en förstabudsmässig tro som gör och är ett annat nytt och rent hjärta, en ny skapelse i Kristus.

*Trons gärningar (597)**Trons gärningar enligt Kristus (597)*

Kristus sätter nyfödelse och görande av Guds vilja som oftergivliga villkor för inträde i Guds rike – och detta genom tron på honom. För Jesus Kristus är det samma sak att tro, att födas, att göra Guds vilja och att göra bergspredikan. Förstabudstron på Gud är trons stamgärning följt av görandets grengärningar som uppfyller såväl samvetet och Sinai lag som Sions lag.

Trons gärningar enligt Jakob (606)

Jakob betonar vikten av en tro som yttrar sig i gärningar. Abraham trodde Gud och det räknades honom till rättfärdighet – och denna tro bekräftades i gärningar. Den tron att Gud är En måste övergå i den tro som gör Gud till en. Stamgärningen – tron på Gud – måste prövas och visa sig som grengärning, vilket är ett görande av trons gärning.

Trons gärningar enligt Paulus (614)

Paulus betonar vikten av en tro som är verksam genom kärlek och som verkar Guds gärningar och uppfyller Guds lag som är Andens lag. Denna tro och den rättfärdighet som är i denna tro måste vara en född tro – utfödd eller åtminstone avlad – för att räknas som rättfärdighet. Och i likhet med Paulus ”arbeta på er frälsning” säger Petrus ”använd all flit till att verka i er tro”.

Trons gärningar enligt Luther (629)

Luther återförde NTs tro till församlingen. Tron är alla buds fullbordan, säger han. Tron drar en människa in i Kristi ande och in i Kristi tubudsgärning. Luthers tro är alltså en görande tro.

Trons gärningar belysta med tre bilder från det lekamliga människohjärtat (635)

Hjärtats rörelse är livets stamgärning. Genom hjärtat cirkulerar blodet som gör kroppens fruktgärningar möjliga. Blodet (grentron) återvänder sedan till hjärtat (stamtron) som en fullbordad görare. Mellan varje slag gör hjärtat en kort paus – också vår tro behöver denna vila för att fruktgärningarna ska kunna bevaras friska. Och om hjärtats – stamtrons – vila blir för lång så stannar systemet och människan dör.

→ Vila, men låt inte ditt hjärta vila ihjäl sig!

Trons förfalskning (643)

Här går Wetterlund tillrätta med skökans förfalskade tro och evangelium, och då speciellt med den efterlutherska statskyrkan som ännu bär Luthers namn, men som förkunnar ett annat evangelium. Skökans evangelium är ett utanpåverk som saknar kraft att döda Adams självliv och i stället föder människor som är redo för det kommande paddväldet. I stället för en född och födande förstabudstro förkunnar skökan en instrumenttro som inte leder till personlig frälsning. Skökans tro är andelös och budlös, blott den tomma och skramlande skal-tron!

Vem består Harmageddons tubudsprov? Blott tubudstron med de fyra tubudsansiktena och med tubudskronan. På de två buden hänger det – på Andens lag som är Guds kärlek.

Andens lag, Del 2

Kap 9. Övervinnandet och dess löften (sid 671)

Genomgång av övervinnande och löften i de 7 breven till församlingarna (Upp 2-3).

Övervinnandet (671)

Övervinn – och du ska få! Denna seger finns i Anden. Genom min ande ska det ske, säger Herren. Och Andens ord är lejonordet som verkar lejonverket. Det lägger lejon-lamm-lagen i hjärtat – det är Andens lag som ger övervinnandets kraftbeklädnad från höjden. Släpp upp dig till Andens lag. Du måste först nedbrytas och övervinnas av Övervinnaren innan du kan bli en nollmänniska och övervinnare i honom. Släpp själv-lejonet så blir du lejonet!

Löftena (676)

De sju brevens löften ges till övervinnarna vilket innebär att varje övervinnare är ägare till samtliga löften. De sju löftena är samma sak beskrivet från olika sidor – och saken är det eviga härlighetslivet. Graden av budhållning och graden av ”arbete på sin frälsning” avgör hur mycket övervinnandet och dess löften utvecklas i en troendes liv. Härligheten kostar lidande. Förstlingskapet har ett pris. Låt Gud göra av dig allt vad som kan göras av dig!

Efesus (682)

Övervinnandet (682)

Efesus hade verksamheter men av otillräcklig kvalitet. Jesus söker de prima gärningarna som är förstabudsgärningarna, den första kärlekens övervinnande. Det fanns gärningar, men de var inte prima. Gud var inte längre ”Gud Allt” utan församlingen hade börjat tillbe sina egna gärningar. Verket kom före Verkaren eller man gjorde sig ett ”livets träd” av den andliga skapelsen → Det är det kristna avguderiet! Skökofördärvet i dess ljuvaste gestalt.

Ändra sinne, säger Herren, betänk varifrån du fallit! Gör den prima förstabudsgärningen i den första kärleken annars gör edra gärningar ihjäl dej! Pröva kvaliteten!

Löftet (694)

Den som övervinner, honom ska jag ge att äta av livets träd som är i Guds paradiset.

Guds paradiset (695)

Det finns tre paradiser. Jesus steg ner i det lägre när han dog och till det högre på sin himmelfärd. Till det högsta paradiset uppstiga alla övervinnare som få ära ”en ny himmel och en ny jord”. Detta tredje paradiset är den tredje himlen, Sions berg som är alltings centrum. Vi ska följa Jesus till pingstfödelse. Pingstparadiset är en förening mellan jordens och himlens hjärtan, en hjärteförening som är Andens lag.

Livets träd i Guds paradiset (705)

Kristus är Livets träd som Adam och Eva skulle äta av. Det yttre paradiset vattnades av en flod → Hesekiel såg denna flod såsom tempelkällan och Johannes såsom Livets flod med fruktbarande träd. Det inre paradiset återuppstår i Kristus som en källa med levande vatten och livsfrukt. Övervinnaren får således äta av Kristus under otaliga gestalter i paradiset.

Smyrna (710)

Övervinnandet (711)

Smyrna var en martyrförsamling som stod stadigt i tubudsevangeliet, som är Andens lag och som håller gränsen mellan lammet och vilddjuret tydlig. Här fanns prima övervinnande i den första kärleken, som är pingstdagskärleken, den prima och sekundliga stamkärleken med sin prima och dagliga fruktkärlek. Mönstraren var nöjd.

Löftet (719)

Den som övervinner han ska inte skadas av den andra döden. Detta säger han som var död, men som blivit levande och har nycklarna till döden och dödsriket. Den andra döden är den brinnande sjön. Av den döden blev Smyrna-församlingen prövad under sitt martyrskap. Här ges nu till övervinnarna löftet om seger genom död till liv vid mästarens sida.

Pergamus (728)*Övervinnandet (729)*

Pergamus var delad. Några var prima ”Antipas”, men det fanns några som bejakade ”andra läror”. Dessa var fega och fångade av ”den grova merguden”. Nu uppmanar ”Han som har det skarpa förstabudssvärdet” dem att ”ändra sinne” till ”Gud allt och Gud En”. Övervinnarna uppmuntras att hålla fast vid Guds namn och att stå starka i Guds tro som trogna vittnen.

Löftet (736)

Den som övervinner ska få det fördolda mannat och en vit sten med ett nytt namn påskrivet.
Mannat (736)

Mannat är samma som livets träd i Efesus-löftet – att äta av Guds ande – det fördolda livet med Kristus i Gud.

Stenen (740)

Den vita stenen är Herrens utslagsgivande beslut om ”frikänd” i den våg av anklagelser som övervinnaren har att stå emot från åklagaren (satan) och världens fördömelse. Gud låter först de svarta stenarna tala efter Sinai-rätt, innan han lägger fram sin vita sten efter Sion-rätt.

→ Vem vill (eller förmår) anklaga Guds utvalda? – Gud är den som rättfärdiggör!

Namnet (743)

Det nya namnet är nyfödelsen av det namn övervinnaren redan fått på sin panna och det är ”Lammets och Faderns namn” (Upp 14:1). Detta namn är Jag är – Ehjeh eller Jhvh (han är). Övervinnaren är infödd till ”Jag är av, genom och till Jag är”. Han är därmed också utfödd ur vilddjurets ”Jag är av, genom och till mig själv”. Och detta som grennamn i stamnamnet! Blott den som är ett ”Jag är” i ”Jag är-Jesus” kan krossa satans ”Jag är”. Det gjorde Antipas.

Tiatyra (761)*Övervinnandet (762)*

Tiatyra var till stor del förförd av Isebels ormevangelium – den kristna skökan som en gång blir moder till antikrist – som fångat många och som accepterats av än flera. Övervinnarna som stod emot detta var få. De höll sig rena från Isebels lära och andliga ”djupheter” och de protesterade mot de troendes slapphet mot denna ”kvinna Isebel som förför” utan rädsla för sitt eget liv. Tiatyraförsamlingen är en ”vidrig sumphöna, en stark och listig vävnad av sanning och lögn, ett djupgående njur- och hjärtfördärv under sken av hälsa...”

→ Här behövs ”Herrens ögon som eldslågor och fötter likt glänsande malm” för att genomskåda eländet och hitta den rätta vägen bland villostigar, törnen och getingsvärmar.

Löftet (782)

Den som övervinner och intill änden troget gör mina gärningar, åt honom ska jag ge makt över hedningarna ... och jag ska ge honom morgonstjärnan.

Här betonas alltså gärningarna som del i övervinnandet – Jesu gärningar är den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudsgärningar, budens stamgärning med sina dagliga fruktgärningar. Den som härdar ut intill änden ska få makt över världen och i det Guds världsrrike som ska efterträda vilddjurets världsvälde. Det är alltså samma som att ”vara Guds och Kristi präster och att få regera med honom i tusen år” (Upp 20:6).

Morgonstjärnan uttrycker samma sak. Järnspiran till att styra över hedningarna är den eviga rättfärdighetens ande medan morgonstjärnan är den eviga livsnådens ande som båda är den eviga kärlekens prästerliga och konungliga ande. Att få Morgonstjärnan är att få den högsta graden av liv och ljus, härlighet och kraft som Jesus kan ge i tiden och i sin fullhet under det förestående tusenårsriket.

Det tusenåriga rikets uppkomst (790)

Detta Guds rike ska omfatta hela jorden under en tid då alla djuriska världsriken har haft sin tid och fått sin dom. Här är – i stort – hela mänskligheten frälst. Och det kommer inte mot utan med mänsklighetens vilja. Det ges som svar på hennes nödrop efter detsamma. Detta rike kommer alltså inte till stånd genom maktanspråk från höjden, lika lite som den enskilda människans frälsning frambringas så.

Ty mänskligheten frälses på samma sätt som den enskilda människan. Samma rikslagar gäller för dem båda, samma port och väg, samma förbundsmässiga lagläggning och lagskrivning för dem båda. Lärjungen-människan har sin pingstdag och lärjungen-mänskligheten har sin. Den senare är världsfödelsens dag – den dag när världen föds på nytt och Människosonen sätter sig på sin härlighets tron omgiven av sina lärjungar som domare (Matt 19:28, Jes 65:17).

Och båda har sin lärjungaskola med lärotid och utfödslotid.

Mänsklighetens lärotid (791)

Under den förkristna lärotiden verkade tubudsordet i samveten och för Israel via Sinai lag. Efter sin uppståndelse sände Jesus ut lärjungarna med ordet: ”Gör alla folk till lärjungar” och med detta instruktioner att undervisa i folkens ”förpingstliga bottenskola”, så att ett ”rotfolk” kan födas fram till ett pingstlärjungafolk. Det måste i sig uppta tubudsevangeliet såsom säden och genomgå havandeskapet innan det kan födas ut som det tusenåriga tubudsbarnet. Det barn som föds måste vara till som barn före födseln!

I vår tid inkastar världsmissionen tubudsevangeliets säd bland alla jordens folk. Och den grov överallt vid sidan av ogräset. Och denna missionens uppgift är inte bara att beså till enskilda människors frälsning utan också att beså folken till för-pingstligt lärjungaskap. Ty intet folk får skåda sin pingstdag utan att vara ett förpingstligt lärjungafolk, ett rotfolk.

Och nu jäser det i hela världen. Mänskligheten går havande med rotbarnet, där också hennes vildaste raseri mot Gud och hans Son innerst är födslovändor. I hela skapelsen skriar rotbarnet efter förlossning. Och avgrundsdjuret vet att hans tid är kort. Det går med dödsaningar och kämpar den vanvettiga kampen för sitt liv. Och hela världen börjar ana vad komma skall.

Mänskligheten bär tusenårsriket i sitt hjärta och har burit det där under hela sin lärotid. Innerst har hon ropat på liv och inte på död, på himmel och inte på helvete. Keruben ligger djupare än djuret. Många av vår tids folkrörelser är uttryck för detta, kraftiga yttringar av rotbarnet till tusenårsbarnet eller av rotmänskligheten till den tusenåriga pingstmänskligheten. → Här anför Wetterlund som exempel: Arbetarrörelsen, Kvinnorörelsen, Fredsrörelsen, Nykterhetsrörelsen, Folkbildningsrörelsen, Djurskyddsrörelsen och Den vetenskapliga kulturrörelsen. [Intressant läsning med ett ”facit” efter 100 års utveckling/BS].

Wetterlund betonar alltså att dessa rörelser har Guds Ande i sig trots sina uttryckssätt. De håller sig utanför den allmänt gängse skökristendomen – och däri gör de rätt! Därför är det viktigt att sanna kristna – förstlingslärjungar – ger sitt stöd till dessa rörelser i deras goda strävan. Detta så långt och som var och en finner vara förenligt med sitt förstlingskap och utan att ryckas med i den djurande som alltid finns mer eller mindre i dessa rörelser. Var ljus och salt! Utan förstlingskara inget tusenårsrike och ingen folkfrälsning.

Citat sid 810: *”När skökans herravälde över folken slutat genom hennes uppbränning i konungaelden, då beklädes förstlingarna kring hela jordens rund med det ’glänsande och rena byssus som är de heligas rättfärdigheter” – det är ”Jesu gärningar” i apostolisk ande och kraft (Upp 19:8). Därmed är de rustade för striden på Harmageddon och för den apostoliska sjunderikes-missionen. Och så uppstår en kristen centralrörelse i vilken Andens lag åter kommer till sin rätt, en byssus-rörelse i vilken allt är ”Jesu gärningar”, men som hittills varit undanträngd och förlamad av skökans ”purpur och scharlakan”.*

Och i denna centralrörelse kommer alla goda folkrörelser att få sitt centrum. Här stå de inför en överjordisk verklighet med ”Andens och kraftens bevisning”, inför ett faktum av ”glänsande renhet” och kraft som de blott rotvis äga i sig, men som nu kommer till en allt högre och renare utveckling. Och nu förena sig alla goda krafter på hela vår jord till en världsrörelse, som, understödd av det vita kavalleriet, genomdriver folkens rotlivsberedelse till frälsning på världens pingstdag, en dag då Andens lag förbundsmässigt lägges i mänsklighetens hjärta och skrives i hennes sinne”

Mänsklighetens utfödsetid (811)

Denna utfödsetid har för mänskligheten i likhet med den enskilde tre skeden:

1. Skräckveckan då Lammet ställer sig i vägen för den själviska mänskligheten som utan döden från djuret vill göra sig ett ”tusenårigt rike”. Mot detta Stötstenslamm stöter hon

sig och blir ”stött” – djuret rusar upp och antikristendomen stiger till sin högsta höjd genom utrotningskriget mot Lammet och dess heliga (Upp 17:14). Därmed faller hon i världssållet där den allsmäktige på sin ”stora dag” bryter ner henne genom de förfärande domar som är de sju vredesskålarnas slutakter. Men ”den vita handen” håller rotmänskligheten till pingstmänskligheten stadigt i sig och utföder henne ur vilddjuret.

2. Upprättelse när folkens konung med mild hand för den förkrossade mänskligheten ut ur hennes världsruiner. Hon ruvas ”i 40 dagar” av världsförsoningens tubudsande som ”lösföder” henne från djuret och inföder henne i sig till rotmässig uppståndelse. Hon restaureras, repareras och renoveras. Det första skapelsebeståndet återställs. Världsomvändelsen griper igenom. Elia bringar allt i ordning igen.

Och allt detta utför Lammet genom de 144 000 lammen vilka även då när de sönderrivas av vilddjuret slå sina armar kring hela rotmänskligheten. Förstlingarna lida, blöda och dö med mänskligheten i sin famn. De rycka henne ur vilddjurets klor i den eviga kärlekens allsmäktiga kraft. Det är den centrala ”byssus-rörelsen” med vilka alla goda rörelser samverka. Det är ”Jesu gärningar”.

3. Valtiden under 10 dagar. Alla folk har nu försökt sina egna frälsningsgärningar och alla ledde de till ”sjunderomarhålans förtvivlan”. Nu ligger hon på knä inför folkens konung och anropar honom om den utlovade anden, kraftbeklädnaden från höjden. Förut så stolt och fräck ligger hon där maktlös i sig själv och därmed förberedd för sin andra födelse. Och nu flammar i öster en morgon – pingstdagens sol går upp med det ”rike utan like” där Kristus är konung i tusen år.

Så uppkommer det tusenåriga riket. Det kommer inte med tvingande maktspråk från höjden. Det är ett kärlekens rike som fritt måste väljas och begäras. I annat fall blir det ett rike av slavar. Det kommer inte heller ner som en luftballong utan anknytning. Nej. Det växer fram under en förpingstlig skolgång alldeles som för de första lärljungarna.

Tusenårsriket är ett barn som uppkommer genom avlelse, havandeskap och födelse som alla barn. Eller, det är en organisk livsutveckling från frö till frukt såsom Herren så ofta och starkt betonade (Matt 13, Mark 4:26). Eller, det kommer på surdegens väg (Matt 13:33). ...

Vi måste förstå detta som en process under viss tid med utrymme för variationer. Och vi får inte tro att alla folk blir samtidigt färdiga med sin rotlivsberedelse. Något blir det första. Och det blir judafolket. Ty detta är i folkutkorelsen bestämt till rotfolket för alla jordens folk (Rom 11:13-18). De måste alltså först frälsas.

Tusenårsriket uppkommer således efter väsentligen samma lagar som pingstriket för den enskilde lärljungen. Världsfödelsen och den enskildes födelse är också samma ord på grekiska (Matt 19:28, Tit 3:5). Då förstår vi att detta kan ta tid med utrymme för många ”skräckveckor och sjunderomarhålor”. Den stora skökan ska brännas upp och därmed det sjätte världariket ta slut. Därpå kommer det sjunde som den förlösta ”byssus-rörelsen” har att övervinna.

Rotberedelsen är förvisso inte färdig än. Men det kan också gå fort. Vi får inte förlägga allt detta till ett ”gränslöst fjärran”, ty liksom en enskild kan vara förberedd utan att det syns på ytan, kan folkens rotlivsberedelse ha nått längre än vi kan se.

→ När folkfrälsningens tid är inne då utgjøtes den utlovade anden som folk-ande som välver sig över land och rike som en värmebölja och pånyttföder miljoner på en enda dag!

Det tusenåriga rikets ankomst ligger till väsentlig del i människors händer. Märk alla ni förstlingar att ni kan påskynda rikets ankomst genom kraftiga insatser i förstlingsfrälsningen och i folkets rotlivsberedelse. → Men märk alla ni andra och i synnerhet ni ”klacksnurrare” och ni ”uträknare” som står och gapar i vädret efter detta rike såsdom omedelbart förestående att det är ni som motarbetar och försenar dess ankomst.

Sardes (817)

Övervinnandet (817)

Sardes var nära död med några få övervinnare som inte besmittat sina kläder. Merguden hade fått församlingen på fall till ett skökoSardes, en askhög med några få glimmande gnistor. Jesus fann döda gärningar under namn att vara levande och uppmanade till sinnesändring. De

få övervinnarna stod orubbliga i sin första kärlek – deras kläder levde förstlingslivet, det prima livet. De stod födda inne i Jesus-kläderna och tvådde sina kläder rättfärdiga i Lammets blod. Så fick de betyget ”värdiga” ty de hade inte besmittat sina kläder genom djuravlelsen.

Löftet (832)

Den som övervinner han ska bli klädd i vita kläder, och jag ska inte utplåna hans namn ur livets bok, och jag ska bekänna hans namn inför Fadern och inför hans änglar

De vita kläderna är den födda förstabudsfullkomligheten med namnet ”Jag är” påskriven. Namnet innefattar inte bara kläderna utan även det oförlorbara människoväsendet. I dessa vita kläder får de som blivit bekända inför Gud Fadern genomvandra himlar och jord, för att lära känna hans härlighet, makt och kraft. I allt ska Gud tillbedjas i paradisk fröjd.

Laodicea (842)

Övervinnandet (843)

Laodicea var en fullvuxen skökoförsamling där Jesus stod utanför med uppmaning till alla att ”Ändra sinne!”. Församlingen var ljum – en temperatur där bakterier trivs. Hänförelsen bärs av det äckliga självbehagets och den pösiga självbespeglings djuravlelse. Gud har trängts undan. Den härliga gudskapelsen har blivit självskapelsen, som anser sig vara rik men som får betyget ”Eländig, ömkansvärd, fattig, blind och naken”. Vilket självbedrägeri! Här ges receptet ögonsalva och tuktan/aga – och detta av honom som är Amen, Guds trovärda vittne. Och här kostar det att stå övervinnare i den dyra förstabudsfullkomligheten hos Gud Allt.

Löftet (854)

Den som övervinner, honom ska jag låta sitta med mig på min tron ...

Detta löfte är alltså en tron-gåva. Redan här på jorden ger Herren de sina en tron och ett tronplan som del i pånyttfödelsen. Det är ”den första kärlekens” prästerliga kungatron med honom i förnedring och lidande. I tusenårsriket ger han åt dem att sitta med honom på paradiskärlekens tron med järnspiran i hand. Och i det nya Jerusalem är de medregenter i den fulländade paradiskärlekens regemente på den nya jord där Gud och Lammet är templet. Den tronen ges till de ”rariteter” som övervunnit skökan Laodicea/Farisea, de som gråter och tjänar utifrån sin barna-tron mitt i detta elände, och där brinner för Guds ära och människors väl

Filadelfia (859)

Övervinnandet (860)

Filadelfia var en prima församling med den första kärlekens övervinnande. Man hade endast en liten kraft, men med den hushållade man väl till sådan kvalitet i gärningar att man t.o.m övervann ”satans synagoga”. Församlingen ägde Jesus ståndaktighet och var bergfasta ”jag är” i hans ”Jag är” på Sions berg. Filadelfia är prima förebild på att vara stor i att vara liten.

Löftet (877)

Den som övervinner, honom ska jag göra till en pelare i min Guds tempel ... och jag ska skriva på honom min Guds namn ...

Filadelfialöftet är pelarlöftet som är Andens lag i människogestalt. Pelarmänniskan förblir i Guds tempel där hon får det trefaldiga namnet. Hon är ett namn i det stora Gudsnamnet ”Jag är” som är skriven på henne som Andens lag. Guds stad bär namnet ”Här är Herren”. Detta skrivs på pelarmänniskan i den levande Gudens stad på Sions berg, dit hon ”hissas upp” av Andens lag med fullt medborgarskap. Och slutligen får hon Jesus eget nya namn som är ”Jag är och Jag gör” såsom förhärligat övernamn över alla andra namn.

Sammanfattning (889)

Övervinnandet (890)

I de mönstrade församlingarna var endast en tredjedel övervinnare. De 7 breven visar att redan på Johannes tid var två tredjedelar av alla församlingarna besmittade eller rent av fördärvade av skökan. Och det är inte bättre ställt idag! Vad beror detta på?

Wetterlund betonar att församlingens svaghet och nederlag beror på att den judiska skökan förkastade och förhindrade evangeliets erbjudande om frälsning för det utvalda judafolket. De sa Nej inte bara till Jesus utan också till apostlarnas vittnesbörd. Därmed förfelade detta folk

sin höga kallelse, att såsom utvalt rotfolk för alla jordens folk centralt handha och utbreda evangeliets frälsning till dem alla. Det utvalda folket skulle blivit det kristna moderfolket för alla folk och förmedlad strömmen från Guds och Lammets tron – men denna moder försvann. Därmed försvagades strömmen redan i apostlarnas tid. Denna svaghet ser vi i de 7 breven.

Guds frälsningsplan tog i stället en omväg – en ödestiger krokväg. Och i stället för den av Gud utkorade modern trängde sig en annan moder in och tog hand om evangeliet, den kristna skökan som senare etablerade sin falska moderplats i Rom. Men upprättelse ingår i Guds plan. Det sanna moderskapet ska en dag anta sin sanna gestalt och återvända till sin rätta plats som är Jerusalem. Det sker då det utvalda folket blir frälst och inträder i sin höga kallelse.

De 7 breven delar in kristna i tre klasser – prima, sekunda och undersekunda. Vi ska bejaka att Mönstraren gör så och inte skämmas för att en viss del är övervinnare medan andra är svaga eller går förlorade. Löftet gäller endast övervinnarna, förstlingarna! De svaga uppmanas bli starka och de undersekunda till sinnesändring. Pröva dig själv! Det finns inget så farligt som en falsk och sig själv överskattande andlighet – det ser vi hos den judiska skökan som dödade Jesus och den kristna sköka som dödar hans heliga.

Mönstraren lägger hela vikten på det prima övervinnandet som han knyter till Guds ande. I Guds ande är det seger, men utanför är det nederlag. Sann kristendom är alltigenom personlig. Förstlingarna känner Gud och lever av Kristus och i Kristus på Sions berg. Den verksamma försoningsgärningen på korset är ett – i den uppståndne – fortgående verk som (subjektiverad i människan genom avlelse och födelse) rycker henne ut ur djuret (själv-vilddjuret) och insätter henne i Lammets stamgärning på Sions berg. Här föds de fullkomliga fruktgärningarna, den första kärleken och Jesu gärningar. Men det kostar allt!

Löftena (897)

Alla löftena i de 7 breven är till sitt personliga väsen en och samma sak – saken är Andens lag i den paradisiska förstlingsmänniskans gestalt. De 7 löftena är denna människa sedd från 7 olika sidor. Och de ges till förstlingsövervinnarna som förstlingslöften: Förstlingsmaten från Livets träd, Förstlingslivet, Förstlingsmannat, Förstlingsnamnet, Förstlingsmakten, Förstlingsspiran, Förstlingskläderna etc.

Och i dessa löften finns olika grader alltefter graden av budhållning och karaktär. Och den överställning som löftena ger är en tjänareställning – därför kallas de som medregenter just ”Herrens tjänare som tjäna Gud”. De ska nämligen som kungar i Guds rike tjäna hela Guds skapelse i evig härlighetskärlek → Den minste här blir den störste där!

Mönstaren lägger särskild vikt vid löftet om Namnet. Kristendom är ytterst i sitt väsen ett ”Jag är” med inbegripet veta, känna och göra. Detta ”Jag är” är stamtron, stamgärningen, stamlivet eller det kerubiska blixtlivet i vilket vara och göra är ett. Alla löftena är i grunden just detta namn där alla de andra löftena ligger frövis inneslutna. Det är just barnet ”Jag är” som föds ut i olika skepnader – och finns inget barn blir det ingen födsel!

→ Observera: Det är inte ödmjukhet att säga nej till Guds löften – det gör bara skökan!

Se till att ni får full lön, säger Johannes. De 7 löftena är just denna lön. Och den lönen kommer i gestalten av förstlingsmänniskan som växt upp ur frömanniskan. Att sträva efter de 7 löftenas lön är alltså att växa upp till den förstlingsmänniska vartill jag blivit av Gud skapad och kallad. Det är sann ödmjukhet! Då människan är ett ”Jag är” i Jesu ”Jag är” då är hon i smått allt vad de 7 löftena är i stort.

Slutligen. Vi ser uppdelningen i sann kristendom med ”övervinnarna och förstlingarna” och en falsk kristendom som övergår i den kristna skökan.

Den falska kristendomen var övervägande redan år 90. Det bådade inte gott för framtiden utan är ett hemskt varsel som pekar åt Rom och därifrån vidare till allehanda ”döttrar”. Denna sköka växer upp till en världsbehärskande makt och blir ett falskt profetdöme under det 6:e världsriket, för att under det 7:e världsriket övergå i det falska profetdömet som är paddan.

Men då ska också den sanna kristendomen – det sanna profetdömet, förstlingsdömet eller solkvinnan – träda fram som den krönte himladrottningen. Vid hennes fot ska skökan brännas upp, och i hennes hand – som är Lammets hand – ska det 7:e världsrikets paddvälde krossas

på Harmageddon. Därefter läggs hela jorden och alla dess folk under den eviga kärlekens och rättfärdighetens järnspira för tusen år.

→ Snart är vi där. Med stora steg nalkas nu världen detta sitt sälla mål. Först Harmageddons moln ”en liten tid” och därefter tusenårig sol!

Slutordet från tronen (903)

Se jag gör allting nytt ... den som övervinner, han ska få ärva allt detta.

Det säger ”Han som sitter på tronen”. Han som suttit på Hesekiels och Jeremias tron och som Johannes såg sitta på sin härlighets tron med Keruberna i Upp 4. Han som satt på den vita domstronen i Daniel 7 och Upp 20 sitter nu på Den eviga härlighetstronen i en nyskapad värld med en ny himmel och en ny jord och ett nytt Jerusalem. Han, den Allsmäktige, den Helige och den Evige. Och detta är det första han säger direkt i Uppenbarelseboken och det är det sista han säger i Bibeln. Viktiga tron-ord alltså – det majestätiska slutordet!

Slutordets förord (905)

Se jag gör allt nytt. Det är gjort och förnyelsen pågår. Förnyelselagens ”Rulla” består i evighet. Och förnyelseverket utgår från ”alfa-omega-hjärtat”, alltings ursprung och källan med levande vatten. Målet är att i hela skapelsen införa och genomföra övervinnandets världsgrundlag, lejonlammlagen som är Andens lag.

Människa, stig ner i strömmen från kristallhavet inför Guds tron, frivilligt ända ner i den födande smärtan. Ty annars kommer strömmen gripa dej och föra dej bort. Och här följer den sista varningen från tronen om ett slut i den andra döden som är den brinnande sjön.

Slutordets slutord (907)

Övervinnandet (907)

Den som övervinner. ... Den allsmäktige bekräftar alltså i sitt slutord nödvändigheten av vårt övervinnande. Utan övervinnande inget arv! Och detta övervinnande kostar – det kostar det själviska livet. Det kostar alltid livet genom en långsam död i ett livslångt segpinande i kampen mot satan och de två vilddjuren. Det kostar ofta livet i en blodig död. Och i allt detta lidande finns alltid Faderns ”alfa-omega-armor” med som stöd och ibland som tryckande närmare fadershjärtat. Förstlingarna i alla kyrkor vet vad det gäller!

Löftet (910)

Han ska få ärva allt detta och jag ska vara hans Gud och han ska vara min son. ”Allt detta” är allt det nya Johannes såg som är den nya andelekamliga skapelsen. De 7 löfkena i de 7 breven är olika sidor av detta arv – Andens lag – som nu är fullkomnad i paradisk gestalt. Men blott barn ärva. ”Är vi barn är vi och arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar” (Rom 8:17a). Det gäller alltså att vara född och då helfödd – inget arv utan födelse. Blott pingstmänniskan är arvinge – ingen personlig frälsning utan födelse!

Arvet är att äga hela den nya jorden och det nya Jerusalem. Med den insikten blir det lättare att ”sälja allt” och ta pilgrimsstaven. Men det finns ett samband mellan detta härliga arv och vårt lidande på jorden → Vi är Kristi medarvingar ”om vi lida med honom så att vi också med honom må bli förhärligade” (Rom 8:17b). Blott den som lärt sig stå ensam med Gud här i tiden kan stå ensam med honom i evigheten.

Gud söker söner och söner är inte lika. Var ditt original! Var rädd om ditt själv så att du blir det själv vartill du är skapad! Och ditt sanna själv får du ut av Gud blott såsom barn och tjänare. Gå därför ner under Gud i allt, för just där inunder allt finner du ditt sanna själv som blir arvtagare och ensamägare till allt, för att åt alla och allt ge allt i evig paradiskärlek.

På den nya jorden bor endast övervinnare och förstlingar i original som arvtagare. Det blir således stor manspillan där många blir ”frälsta såsom genom eld” och där många ”troende” inte blir frälsta alls därför att det inte finns något avlat barn att föda. Här har skökan stor skuld, ty det världsfördärvande skökodömet går innerst ut på att utrota förstlingsskapet.

Således: Upp ni Herrens heliga i alla kyrkor. Ni är förstlingsskapets högättade vårdare och väktare. Ni står på Sions berg som är den enda plats där de 42 månadernas troende står och måste stå. Det är förstlingarnas berg med förstlingarnas kyrka och förstlingarnas stad. Hör den allsmäktiges sista ord:

Se jag gör allting nytt. Dessa ord är vissa och sanna. Jag är alfa och omega.

→ *Jag ger livets vatten för intet*

→ *Jag kräver övertvinnande*

→ *Jag belönar övertvinnande med arvet: Allt detta...*

→ *Men jag straffar de feiga ... i eldsjön.*

Kap 10. Det falska profetdömet (sid 917)

Vilddjuret nr 1 är den fallna keruben, mänskligheten "efter Adam" med sin önskan att "bli som Gud", dvs den själviska mänskligheten med sitt namn "Jag själv, av, genom och till mig själv". En mänsklighet i satans våld som strävar efter självförhärligande och gudomlighet med stöd av kunskap och egen styrka/förmåga. En mänsklighet som är oberoende av Gud och som inte har tillträde till Gud och som står under Guds dödsdom alltsedan Adam drevs ut ur paradiset. Detta vilddjur nr 1 beskriver Wetterlund i Kapitel 2 såsom "kattbjörnen".

Det falska profetdömet i kapitel 10 är Vilddjuret nr 2 i refererad huvudtext Upp 13:11-17.

Detta vilddjur är satan själv som i olika gestalter av "sköka och padda" förför och styr den förstabudslösa mänskligheten. Satans mål är tillbedjan av sig själv och medlet är att spela på mänsklighetens längtan efter gudomlighet och självförverkligande oberoende av Gud Fader.

→ Vi har alltså en förstabudslös mänsklighet och en skicklig fiende, där satan är aktören som utövar mänsklighetens auktoritet i dess namn. "Vilddjur nr 2 utövar det första vilddjurets makt i dess åsyn" (Upp 13:13). Liksom en enskild i och för sig trevlig människa kan vara förförd och styrd av en ond ande, så har vi här alltså en hel mänsklighet i den ondes våld.

Vilddjur nr 2 agerar i två principiellt olika skepnader som också utvecklas parallellt:

- under 6:e världariket: Skökan som är förstabudslöshet under kristen förklädnad

- under 7:e världariket: Paddan som är förstabudslöshet utan kristen förklädnad

(Se även texten under kapitel 2 ovan)

Det falska profetdömets horn och mun (922)

De två vilddjuren – havsdjuret och jorddjuret – är i grunden samma djur, ty de är den förstabudslösa mänskligheten, innerst besjälad och behärskad av avgrundsdjuret som är draken. Skökolivet och paddlivet är också i grunden samma jordkrypande förstabudslöshet.

Skökodömets horn och mun (923)

Genom hornförändring har det första vilddjurets 10 horn förvandlats till två lammhorn. Det talar som draken, men med en "fin mun" – den kristliga orm-munnen". Skökan är satans nya kraft- och talorgan efter det att Kristus och apostlarna segrat över honom. Tvåhornsdraaken är alltså tvåhornspofeten eller skökoprofeten förklädd till Lammet.

Paddömets horn och mun (926)

I paddömet under det 7:e världariket framträder vilddjuret med ett horn, vilket står för att världen nu är enad mot Gud och predikar "människan" som den ende guden. Ett-horningen har också en mun som "upphäver sitt tal mot den Högste" → Skökomunnen har övergått i den antikristliga stortruten! Här har vi alltså satans nya kraft- och talorgan – paddprofeten.

→ Hör skökoprofeten i många kyrkor och paddprofeten i Folkets hus (Sverige år 1910)!

Det falska profetdömets makt och djurtillbedjan (931)

Både skökoprofeten och paddprofeten utövar det första vilddjurets makt i dess åsyn, den förre under en tid då kattbjörnen var sårad och den senare efter dess sår var läkt.

Skökodömets makt och tillbedjan (932)

Vilddjuret gavs makt över alla folk. Skökan utövar denna världsmakt genom att ersätta det sanna evangeliet med ett förstabudslöst evangelium som håller kattbjörnens vilddjursbud vid liv: "Du ska älska dej själv och allt annat skapat ...". Skökan sätter två lammhorn på Adam och vänder mänsklighetens tillbedjan från skaparen till skapelsen, dvs till kattbjörnen. Skökan räddar således den av Kristus sårade kattbjörnens världsvälde och bidrar till att läka hans sår.

Paddömets makt och tillbedjan (936)

I det 7:e världariket träder paddprofeten i skökans ställe. Skenkristendomen förkastas och den uppenbara antikristendomen blommar ut. Och paddprofeten ges förmåga att lägga folk över hela världen på knä i tillbedjan inför det skapade, och därmed på knä inför den nu läkta kattbjörnen och därmed innerst på knä inför draken, som är själva satan. Vi får då en tid då den skenbart "kristna staten" övergår officiellt i den antikristliga staten.

→ Det är i tiden för det skiftet Wetterlund ser "byssus-väckelsen" bryta ut!

Det falska profetdömets tecken och eld (939)

Falska profet-tecken är mot-tecken till sanna profet-tecken under sken av att vara sanna. Den sanna profeten är Kristus vilket bevisades av de tecken av underverk han gjorde.

Skökodömets tecken och eld (940)

Jesus verkade fram pingstdagen som sitt största under och stamtecken från ovan. Skökan kommer att verka fram motsvarande pingstunder från nedan. Vi får alltså en förlossning av människans naturliga eldsande som är en andlig vildeld, en förstabudslös sanningseld, en eld som drar in själva den skapade jorden i förstabudssynd och väcker upp satans andemakter ur avgrunden. Här finns också Guds domseld, som är elden från Guds tron (Dan 7:8) eller "villfarelsens makt" (2 Tess 2:10). Wetterlund ger exempel på denna femfaldiga skökoeld som finns i olika grad i alla kyrkor och som förför under sken av Jesu namn (Matt 24:24).

Paddömets tecken och eld (953)

Kristi uppståndelse ger pingstfödelse från ovan. Det återuppstådda vilddjuret ger en födelse från nedan på sin pingstdag. Och då förfogar paddprofeten över makten hos den uppståndne avgrundsanden till att föda fullgångna djävulsbarn, etthornspaddor som därtill blivit beredda av skökan. Människan sätts i Guds och Kristi ställe – och med förlossningen av avgrundsande förlöses den slutliga förbannelsen. Allt blir förstabudslöst och "den Laglöse" kan framträda.

Det falska profetdömets bild och märke (958)

Vilddjuret nr 2 intalar jordens invånare att göra en bild som sen blir ett tvingande märke.

*Skökodömets bild och märke (960)**Skökodömets bild (960)*

Den falska bilden åt vilddjuret är en motbild till den sanna bilden av Gud som är Kristus och Andens lag. Den lärobilden utmålades av Paulus och de övriga apostlarna. Skökan gör en egen lärobild – skökoevangeliet - som är inramad av hennes kyrkoordning med tillhörande krav på tillbedjan av kyrkans företrädare. Bilden talar!

Skökodömets märke (977)

Vilddjurets namn är det egentliga märket och det är detsamma i alla skökosammanhang: "Jag är av, genom och till mej själv" under sken av Jesu namn. Skökans namn ska tillbedjas – ett krav på "märkning" som ger makt åt dess företrädare: "Ingen frälsning utanför kyrkan". Gud märker de sina med ett sigill, som är den levandegörande födelsen in i Fadern och Sonen.

Paddömets bild och märke (983)

Paddömet växer ut ur skökodömet som den uppenbara antikristendomen. Och paddprofeten förmår folken att göra en vetenskaplig lärobild, som formulerar kravet på tillbedjan av det skapade (i människans namn) med tillhörande märkeskrav och makt åt dess företrädare.

Det falska profetdömets trolldom och skuld (999)

Det falska profetdömet uppträder under beteckningen Babylon, den stora staden som förvirrar folken genom trolldom (Upp 18:21)

Skökodömets trolldom och skuld (999)

SkökoRom med alla sina döttrar är den stora trollpackan under det 6:e världariket. Trollkarlen är dess falske profet som "trollar frälsning" utanför Guds lagar där ingen frälsning finns". Skökoevangeliet är trolldom som föder trolldomstroende såsom i Laodicea. Och dess skuld består i all synd och allt blod som utgjutits på jorden alltsedan Sköko-Kain dödade Abel.

Paddömets trolldom och skuld (1018)

Paddprofeten fortsätter skökans ”trollfrälsning” utanför Guds lagar – i människans namn – under det att ett-hornet säger ”Jag är och ingen mer” och föregiver sig vara gud. Då kommer den slutliga domen över alla vilddjur genom Honom som är Gud ord, Gud och ingen mer!

*Det falska profetdömet laglöshet och paddblåsning (1025)**Skökodömet laglöshet och paddblåsning (1025)*

Laglöshet är lösgjordhet från Guds lag skriven i samvete, på sten (Sinai) och på hjärtan (Sion). Det senare är Andens lag. Paulus kallar denna laglöshet för ”det stora avfallet”, som också är hemligt verksam i form av ett motstånd mot Andens lag. Jesus inblåste sin duv-ande i sina lärlingar på pingstdagen, medan skökan blåser av sin jordkrypande padd-ande.

Paddömet laglöshet och paddblåsning (1038)

Johannes ser tre orena andar, lika paddor, utgå ur drakens och vilddjurets mun. Detta är den stora paddblåsningen och mot-pingstens världsrevolution under den 6:e vredesskålen.

Paddömdets laglöshet (1041)

Euftrat står som en gräns – Andens lag. När denna flod torkar ut under den 6:e ängelns skål inträder den gränslösa laglösheten på jorden. Självhärskande ”barbarer” tar över. Då övergår floden från tronen till vredens eld som är lagens förbannelse eller vredens skålar.

Paddömdets paddblåsning (1047)

Satans pingstbarn föds ut och blåses ut över hela världen genom demoniska människors andar. Det är det slutliga motverket till Guds verk där det tre stormakterna träder fram som Draken-ormen, Vilddjuret Kattbjörnen (den förvildade mänskligheten) och Vilddjuret nr 2 Lamm-ormen (den falske profeten). Detta är således en treenig padd-ande som också gör tecken och under. I och med denna sista paddblåsning föds även satan själv som människa till att bli den Laglöse, fördärvets människa, Antikrist. Deras slut är i den brinnande sjön. Här provas de heliga i budhållandets byssus-dräkt under Harmageddons sista strid.

Kap. 11. De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna (sid 1063)*De tre predikoänglarna (1063)*

Efter de hemska synerna om vilddjuret och det falska profetdömet får Johannes se Guds tempel och det sanna profetdömet med Lammet berg och de heliga på Sion. Härifrån ser han också de av Gud utsända änglar som förbereder den kommande domen. (Upp 14:6)

Den förste predikoängeln (1064)

Förstabudsevangeliets förkunnas för en mänsklighet som gripits av förstabudslöshet.

Den förste ängelns predikan (1066)

Ängeln förkunnar det första budet: Frukta Gud och ge honom ära! Tillbed skaparen!

Den förste ängelns flykt (1070)

Ängeln är en bild av evangeliets förkunnelse över jorden under de 7 bergens historia över Paradisberget och rotförbundet med Adam (och senare Noa), Moria berg och förbundet med Abraham, Sinai berg och förbundet med Mose, över Jesus vid Jordan och Saligheternas berg, Förklaringens, Dödens och Himmelfärdens berg och det nya förbundet på Sions berg för att senare fortsätta över det tusenåriga världsförbundet in i det eviga härlighetsförbundet.

Den andre predikoängeln (1080)

Ängeln fokuserar och lyser på skökan Babylon som förfört folken

Den andre ängelns predikan (1080)

En sista varning: Det stora Babylon som bjudit folket av sin otukts vredesvin har fallit.

Den andre ängelns flykt (1083)

Ängeln uttrycker Guds varningsord under historien: Håll Guds bud, drick inte av otuktsvin! Med detta förkunnar ängeln också den förestående domen över skökans demonvälde.

Den tredje predikoängeln (1097)

Ängeln varnar för tillbedjan av ”kattbjörn och sköka”.

Den tredje ängels predikan (1098)

Herren Gud allena ska du tillbe! Förstabudslivet förutsätter ståndaktighet hos de heliga till att hålla Guds bud och hålla Jesu tro.

Den tredje ängels flykt (1104)

Ängeln är en bild av Herren Sebaots lag-ande och därmed förbundets ängel under historiens gång med dess olika berg, där evangeliet utmanat förstabudslöshet och vilddjurstillbedjan.

*De två skördeänglarna (1109)**Den krönte skördeängeln (1109)*

Här ser Johannes en ängel som liknade en människoson med krona på sitt huvud och en lie med vilken han skördade säden på jorden. Det är de heligas död. (Upp 14:13)

Skördebrevet (1110)

Johannes befalls att skriva ett uppmuntrande ord till de heliga – ett skördebrev av tröst i den besvärliga tid som förestår. Gud är barmhärtig och lovar vila efter fullgjord gärning.

Skördeförrättningen (1113)

Ängeln är en bild av Människosonen som segrande genomgått döden och vunnit den gyllene kronan. Han är också den som skördar de heliga till efterföljelse, inte bara i lidande och död utan också i förhållande. En tröst och uppmuntran alltså.

Skördebrevet än en gång (1117)

Säden på jorden är mogen eller uttorkad. Sädens mognad och skörd är en fortgående process i individen och genom historien, och här speciellt då under nya testamentets tid. Att torka ut är att dö från sig själv in i Guds nåd – ett sädeskorn som är Andens lag i mogen gestalt.

Den okrönte skördeängeln (1124)

Här kommer en annan ängel och skördar vinet till Guds vredes stora vinpress – det är de ogudaktigas död. Här finns inget uppmuntrande skördebrev och inga löften. Den döde kastas under pressen. Han trampade på Guds bud medan han levde och nedtrampas nu efter sin död. Vinträdet är här den förstabudslösa mänskligheten eller vilddjursmänskligheten. Även denna skörd med sin vinpress speglar en fortgående process genom historien.

Kap. 12. Solkvinnan (1133)*Solkvinnan i allmänhet (1133)**Solkvinnans utrustning (1133)*

Solkvinnan presenteras i Upp 12:1 som en krönt, majestätisk gestalt, strålande varm och vit som solen. Hon betecknar Guds församling, det sanna Israel, Kristi kropp/brud (kärt barn har många namn) där Herrens heliga lyser såsom stjärnor. Hon syns i himlen vilket också är församlingens sanna plats med Kristus inför tronen på Sions berg. Hon ropar i födslovänder därför att hon samtidigt är på jorden – övervinnarna och förstlingarna är en del i/av henne oavsett i vilket sköko- eller paddsammanhang de verkar. Och hon står i begrepp att föda.

Kvinnan har solen till sin klädnad och fötterna på månen. Solen är tubuds-Kristus. Denna sol strålade en gång över två människoansikten på paradiset, men de vände sig bort från Guds ansikte och det blev mörkt. Solen blev måne och ”Gubben i månen” tog över en värld i månsken tillsammans med Skökan, som sitter drottning i månskenet. Natten är trollens tid. Trollkärningen försöker förtrolla också solkvinnan, men solkvinnan har satt foten på hennes nacke. Där står hon stadigt och detta även under paddmånen tid. Och där föder hon.

Solkvinnan är alltså det levandegjorda människoansiktet på vår jord eller världens klara ljus och varma sol mitt i den mörka och kalla mån världen. Det är den förnyade Keruben.

Solkvinnans födelse (1142)

Solkvinnan föder ”Han som ska styra med järnspira”. Han är Kristus. Solkvinnans födelse är en andlig Kristus-födelse, ett pågående verk att som ”manföderska” föda manliga söner, dvs

manliga övervinnare av båda kön i Kristus (jmf gossebarn, 1917). Utan ”manfödande” sjunker de heliga ner i månens värld, där även barn-födelsen blir upplöst under månväldet. Så ropar solkvinna i födslosmärta i varje övervinnare i varje Smyrna och Filadelfia – Guds sanna församling är den lidande manföderskan, som också gläder sig över alla födda mansöner och förstlingar – förstabudsmän och kvinnor, som på altaret lägger sin Isak.

Framför solkvinnan som föder står draken. Han lyckades inte uppsluka Kristus men nu söker han ge sig på övervinnarna – den ”man-utfödde” vet att satan är reell. Till alla naiva barn: Föd den manlige så ska du få se att det finns en drake! Och denna drake har världsvälde. Detta välde med sina vilddjur avslöjas i efterföljande kapitel (Upp 13). Draken har också en stjärt varmed han drar ner en tredjedel av stjärnorna – det är många heligas avfall på grund av utebliven manfödelse, som är pingstfödelsen och den dagliga kraftbeklädningen från höjden.

Draken söker alltså uppsluka ”mansonen” – och du känner hans andedräkt – men Gud griper in i ett uppryckande till en högre himmel. Det sker inte bara en gång. På varje övervinnande följer en ny tronsättning närmare Guds tron. Det är fadershanden som rycker barnet ur drakens gap genom den vita handen – och det får övervinnaren uppleva många gånger. Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap – och någon annan väg till Gud finns inte! Alla andra vägar är missledande mänskensvägar.

Draken är en ande. Och ond ande övervinnes blott genom att som ett gift upplösas av god ande. Så var det för Kristus på korset och så för alla hans heliga på deras kors. Alla som inte föder ”den manlige” grips av drakens stjärt.

Solkvinnan betecknar Guds församling från och med pingstdagen till och med Harmageddons ”långfredag”. Hennes födelse framställs såsom skedde den blott en gång där hon föder den manliga som ska styra med järnspira. Men denne manlige är alltså inte bara Kristus i sig utan alla de heliga, eller Kristi kropp eller solkvinnan själv. Vi har alltså en återkommande födelse där den födde och den som föder är samma sak. Och när övervinnarna fött ”den manlige” på Harmageddon eller då solkvinnan blivit född till ”den manliga”, då upprycks solkvinnan i bokstavlig och lekamlig mening till Gud och till hans tron.

Solkvinnans summariska födelse och uppryckande innefattar alltså även alla enskilda solmänniskors alla manfödelse och andliga uppryckningar. I varje ”mogen” solmänniskas död skördar den krönte en järnspirebärare. Det ligger en oerhörd tröst och trygghet i detta ”bortryckande” som alltid sker i den rätta stunden.

→ Tyst med alla tröstlösa klagovisor du manföderska. Inte en sekund längre i dragens gap än som behövs för att du ska komma dit du ska. Gud är ömsint men inte blödsint.

Solkvinnans skeden (1162)

Den gammaltestamentliga solkvinnan (1162)

Det fanns en Guds församling redan före pingstdagen – den rot-kvinna till pingstkvinnan vi ser redan i Abel. Hon bestod inte bara av judar, utan också av hedningar – alla dem som fruktade Gud och övade rättfärdighet. Hon hade fem skeden som sammanfalla med de fem världsrikena (Egypten, Assyrien/Babylon, Medien/Persien, Makedonien/Grekland och Rom) och hon levde parallellt med den ”sköka” som fanns under respektive skede.

Även denna solkvinna hade sin utrustning och var födande med draken framför sig. Vi läser om hennes troshjältar i Heb 11. Och denna solkvinna blev värdig att föda Kristus i lekamlig mening genom Maria och Juda folk. Denna gammaltestamentliga solkvinna finns även som rot-kvinna under nya testamentets tid vid sidan av pingstkvinnan, då hon alltså utgörs av alla de ”för-pingstliga” över hela jorden, som ännu inte fått den utlovade anden.

Den nytestamentliga solkvinnan (1164)

Detta skede består av två delar och sträcker sig intill tusenårsriket då draken är borta:

Hemmakvinnan

En kort tid mellan pingst och Jerusalems förstörelse fick solkvinnan vara ”hemmakvinna” och föda ”den manlige” bland sina egna. Men den judiska skökan gjorde henne hemlös. Och det blev snart slut med såväl solkvinnans som judafolkets hemmatid → landsflykt/diaspora.

Ökenkvinnan

Solkvinnan flydde ut i öknen, som är hednavärlden. Hon blev ökenkvinna och därmed började de "hedningarnas tider" som Jesus talade om. Frälsningen räcks till hedningarna eller som Paulus säger "vi vänder oss nu till hedningarna" (Apg 13:46). I öknen hade Gud berett solkvinnan en plats. – Överallt där du föder "den manlige", där är din av Gud beredda plats. Stå kvar där på denna din plats – och föd – och Gud ska ge dig ditt uppehälle.

Martyrkvinnan är den förföljda församling som verkade den första tiden i hela den då kända världen. Evangeliets spreds och martyrkvinnan födde övervinnare som fick det romerska vilddjuret på knä. Och draken förföljde men uppryckanden skedde mi floder av blod och pinade kroppar. Under barnaföderskans glädje lades satan under hennes fötter.

→ Rom sökte fred!

Örnvingekvinnan är Guds församling under örnens beskydd som statsreligion i det romerska riket - världsmakten. Nu upphör utrotningskriget officiellt och kristendomen togs om hand av den världsliga överheten och blir t.o.m laga påbjuden. Gud skyddar alltså sin församling, men kejsar Konstantin gav detta skydd också åt skökan, som nu blev romersk statsköka. Skökan föddes år 323 och blev senare "moder till alla kristna skökor". Det var martyrkvinnan som köpte vingar åt örnvingekvinnan, men dessa gavs således också åt skökan som nu fortsätter förföljelsen. Solkvinnan får alltså ett visst skydd i den hednakristna skökans öken, där den världsliga makten i viss utsträckning håller trollkärningen i örat.

– "Konstantins knytnäve har varit och är hälsosam, då den örffilat upp den romerska skökan när hon blivit alltför pösig och nosig".

Byssuskvinnan är den Guds församling som träder fram efter skökans, det stora Babylons fall (Upp 19:8). Det är alltså de heliga iklädda Guds rättfärdigheter som klädnad inför den sista striden och för Lammets bröllop. Här förestår födslovändor! När skökodömet övergår i padddömet, som är demondömet, då sker samtidigt en motsvarande övergång hos de heliga och Byssuskvinnan föds. Hon förhärligar den uppståndne Kristus och "blir Harmageddons marter-brud som med ett himmelskt Halleluja faller i brudgummens famn.

Byssuskvinnan har inte längre skyddet av örnens vingar och är därför blottställt mot alla kultur- och vetenskapsdemoners djävulska raseri. Och paddemonerna är organiserade. Men den himmelske Konstantin träder fram, den Store Allsmäktige kommer med byssus som lyfter solkvinnan in i ett än högre förstabudsliv, upp på byssustronen från vilken hon sätter foten på demonrikets månhuvud. I rätta stunden rycker han dig bort från alla demoniska klor!

Byssuskvinnans huvuduppgift är att bjuda in till Lammets bröllop, dvs den sista stora världsmissionen som är sjunderikesmissionen. Solkvinnans spridda ättlingar förenas till ett hjärta och en själ på sätt som gör att denna mission kan ske i apostolisk ande och kraft. I denna uppgift ingår den sista striden på Harmageddon, då det himmelska kavalleriet under ledning av Kung Jeshua ingriper som segrare. Under den striden är himlen öppen för alla de heliga, liksom för Stefanus som såg den välkomnande fadershanden från Gud och Lammet.

Solkvinnan närmare betraktad ur två synpunkter (1187)

Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan (1188)

Draken sprutar en ström av vatten efter kvinnan – det är ett andligt hav, en folk-ande som behärskas av ormen och varigenom draken kan sätta folken i rörelse. Den rörelsen kallas i vår historiebok för folkvandringarnas tid då det romerska riket faller, ett fall som också är det 5:e huvudets sår till döds (Rom år 476). Men folken blev namnkristnade av skökan och den för solkvinnan farliga strömmen övergick i en någorlunda anständig folk-ande, varefter den råde kattbjörnen övergick i lammormen. Skökan tämjde vilddjuret. Hon klev upp på dess rygg och blev påvekyrkan i Rom, skökokyrkornas moder.

Dessa folkvandringar nämns också i Upp 9:7 med hänvisning till rotprofetian i Joel 1-2. Här under den 5:e basunen ges bilden av ett avgrundsväsen som sprider sig likt gräshoppor under ledning av Abaddon, fördärvaren. Här hänvisar Wetterlund till en profetia från trehundralet (Commodianus) som kopplar detta till Roms fall 100 år senare. Gud kommer att uppväcka sådana profeter till att förbereda de heliga också inför byssuskvinnans förestående tid!

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna (1198)

Drakens misslyckade försök ökar hans vrede och han ger sig på ”de kvarblivna av hennes ätt”.

De kvarblivna ättlingarna (1198)

Något har hänt som gör att solkvinnan nu finns till blott i gestalten av ättlingar. Under århundraden har denna kvinna utsatt evangeliets säd bland många folk och fött många ”mansöner”. Men hon har också sett många ge upp och falla ner från Sionsberget på grund av bristande manfödelse och svikande namnstånd i ”Jag är”. Något har hänt – Vad?

Kristendomen av idag har blivit en världsskandal, ett världsfiasco! Europa har varit ”kristet” i snart två årtusenden, men står nu som det uppstigna vilddjuret och redo till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. (År 2010!). Det ligger en sanning i demonpredikanternas påstående att kristendomen är en död religion! Det går inte att förneka! Vad har hänt?

Jo. Det utvalda judafolket saknas! Den födda hemmakvinnan saknas. Uppfyllelsen av Joels profetia om andeutgjutelse och Mikas profetia om ”ordet som utgår från från Sion och Jerusalem” blev avbrutna av den judiska skökan, och har fått leta sig andra vägar än den på pingstdagens förlösta strömmen från Guds och Lammets tron. Petrus är ett exempel på den ”manfödde med järnspira”. I stället för Jerusalem som ”kraftcentral” har vi fått ”Rom” och därmed en kraftlös och försvagad kristendom. Det utvalda folket är hemmafolket – och den kallelsen står kvar!

Under skökoRom (och alla hennes döttrar) har kristendom således blivit världsfördärvande i stället för världsfrälsande. Och denna utveckling var inte nödvändig, lika lite som Adams fall var nödvändigt, men dess effekt är alltså kristendomens svaghet. Evangelium har således blivit till ättlingefrälsning i stället för avsedd folkfrälsning. De kvarblivna ättlingarna har mist sin hemmamoder och är förskingrade i det babyloniska och månghövdade världsskökodömet!

Jesus vann alltså sin seger. Den följdes också upp av apostlarna och den första tidens kristna, men redan på Uppenbarelsebokens tid ligger två tredjedelar av församlingen i ruiner. Låt oss inse att det är illa ställt och att det är än värre idag. Låt oss ”ikläda oss säcken och bortlägga skrytkåpan”! Paulus grät över Israels avfall. Denna gråt går än idag igen hos övervinnarna, som alltså är de kvarblivna ättlingarna (se kriterielista på sid 1215).

Ättlingarnas kännetecken (1217).

Draken strider mot de som hålla Guds bud och har Jesu vittnesbörd. Detta gäller alltså den sionitiska budhållningen, som är Andens lag gestaltad i människan. Ättlingarna lever i tubudsfloden från Guds och Lammets tron. De har Jesu vittnesbörd som är den tidsenliga profetians ande.

Jesus som ”Jag är” gjorde bara det han såg och hörde från Fadern. Han vittnade om Fadern och Guds rike – det är Jesu vittnesbörd. Så vittnar också ättlingarna – de är Jesu vittnen i liv. Det är viktigt att denne Jesu ande får framträda i profetisk eller tidsenlig gestalt hos de heliga. Vi måste därför förstå Jesu vittnesbörd under solkvinnans olika skeden som Hemmakvinna, Martyrkvinnna och Örnvingekvinna, som Vattenbesprutad kvinna och Ättlingekvinna samt till sist som Byssuskvinna i förnyad apostolisk ande.

Dessa skeden är solkvinnans historia eller den sanna kyrkohistorien. Men den vill skökan naturligtvis inte veta av ty den avslöjar och dömer henne. Hon har sin historia om skökan som utger sig för att vara solkvinnan. Och märk att varje skede karakteriseras av dels den ande som då står till solkvinnans förfogande och dels de fiender hon har att bekämpa.

Slutsats: De heliga måste i varje tid ha profetians ande. Endast i och genom denne ande kan de vittna profetiskt och tidsenligt. Och till detta måste de bära ”ättlingesäcken”, som är den stora bedrövelsen över skökans gräsliga själamord och världsfördärv, som de inte kan hindra. Men Ni måste vittna mot skökan, för att hålla er själva rena från ”det stora brottet”!

→ Ättlingarnas kännetecken är alltså att de hålla Guds bud, att de har Jesu vittnesbörd eller att de har profetians ande.

Drakens strid mot de kvarblivna ättlingarna (1228)

Under det 6:e världsriket går drakens strategi ut på att medelst det falska skökoevangeliet förhindra och utrota det sanna evangeliet som är Andens lag. Det gör han i sköko profeten.

Och med facit i hand har han lyckats bra med att som namnkristen nära utrota den sanna kristendomen genom att göra den budlös. Och genom detta strategiska arbetssätt har draken övervunnit också övervinnarna, fastän de samtidigt är hans övervinnare. Således förmår förstlingarna i stort sett ingenting i den av skökan kontrollerade kyrkan (exempel sid 1232).

Detta gäller också det judiska rotfolket och hemmafolkets roll i det vi kallar kristendom. De skulle ha handhaft den kristna centralstyrelsen, men ... Juden går där med anlag för ett sådant nödvändigt förstabudshjärta. "Oh, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och stor-slagna hjärtefolk! Hur länge dröjer du att inta din plats som vårt rot-, stam- och moderfolk?" → Snart ljuder signalen: Ut, ut, ut ur Babel mitt folk!

Under det 7:e riket går draken och ställer sig vid Eufrat under horn- och munförändringen till den enväldige ett-horningen. Eufrat torkar ut och förstabudhållningens gränser upplösas med paddväldets maktövertagande. Då börjar också ett nytt krig mot ättlingarna. Ett lagstadgat krig, då fienden återigen visar sig vara uppenbar fiende till kristendomen och nu utan skökans förklädning. Och då blir det en nödens tid för de heliga där ståndaktigheten provas.

Under det 7:e världariket, som är demonriket, möter alltså draken de kvarblivna ättlingarna med en övernaturlig andemakt i människogestalt, det är med en fruktansvärd kraftbeklädnad från nedan. Här behöver de heliga ny kraft. Och den kommer: Byssusdräkten, den glänsande rena. Och ättlingarna ropar om Ny dräkt, Ny dräkt. Kläd mig i det himmelska byssus!

Citat sid 1240: *Ja, sälla är ni alla, som ser att ni nu behöver något nytt, sälla äro alla de som ropa efter den nya dräkten. Den kommer, den kommer; Byssusdräkten, "den glänsande rena". Men den kommer blott till dem som av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd begär densamma. Ty blott dessa trånande förstabudsandar kunna bära den nya förstabudsdräkten och bestiga den nya förstabudshöjden.*

Överallt där de förskingrade ättlingarna nu samlas i ett litet "Smyrna", där är deras första och sista bön, ja, deras stående böneämne just detta: Herre, Herre, Ny dräkt, ny dräkt! Tag oss ut, föd oss ut, om än med onämnbare kval! Och föd oss in i Harmageddons segerande, "den glänsande och rena".

Och överallt där en ättling nu går eller står, där suckar han så: "Herre, Herre, kläd mig i det himmelska byssus, ty utan det är jag ohjälpligt förlorad i det nya krig, som nu börjar föras mot mig". Ja, nu försigår dagligen en grundlig sällning i andarna. Ty blott åt dem, för vilka byssusdräkten är dyrare än allt på vår jord och låter allt annat fara, gives den nya dräkten.

Nu flyttar sig Guds Sionsberg in i det 7:e riket med ny kraft – och så blir ättlingekvinnan rustad för det nya kriget. Skökan är borta och den apostoliske anden gjutes över de heliga. Och denne ande gör ättlingarna i stånd att inte bara organisera försvar utan också att föra anfällskrig genom sjunderikesmission. De heligas vapenrustning provas. Och sen kommer uppräckningen i rätt stund. Och i denna nödens tid när demonmakterna bryter sig lösa, då släpper också fördämningarna för det judiska folket – och Israel blir frälst. → Då börjar folkfrälsningens tid till förlossning av Guds ande till liv från död för hela världen.

Och himlen stämmer upp världspingstens psalm som inleder tusenårsriket (Upp 15:3):

Stora och underbara är dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige

Rättfärdiga och sanna är dina vägar du folkens konung

Vem skulle inte frukta dig, Herren, och prisa ditt namn

Ty du allena är helig,

Och alla folk ska komma och tillbedja inför dig

Ty det har blivit uppenbart hur du dömer.

Guds vredes skålar – tänkt avslutning av Andens lag

NP Wetterlund

(Referat/Björn S juli 2011)

Guds vredes skålar

Skålarna utgjuts under den 7:e basunens tid med start i Upp 11:15. Tidigare har den 5:e och 6:e basunen (Ve nr 1 och 2) gjort slut på det 5:e världsriket (Rom i form av VästRom resp ÖstRom). Den 7:e basunen proklamerar Guds dom över det 6:e och 7:e världsriket som är sköko- resp paddväldet.

Skålarnas utgångspunkt är Guds tempel – och då specifikt Arken med Guds lag. Och denna ark är utställd under den 7:e basunens tid, men templet är stängt för folkens frälsning. Vredens skålar är lagens förbannelse – Ijungeldar och tordön etc, som uttryck för Guds vrede.

Den utställda förbundsarken är Kristus och Andens lag. Budhållning gör världen till Guds rike. Budsläppning gör världen till satans rike över vilket vredens blixtar flammar. Skålarnas uppgift är att krossa detta rike – det 6:e och 7:e världsriket – och dess vilddjurmänsklighet.

Förberedande syner (sid 15)

Segervinnarna på kristallhavet (16)

Segervinnarna är Guds församling eller Herrens heliga som lever på jorden under 7:e basunen. De står som präster för den plågade mänskligheten och de sjunger Moses och Lammets sång – folkfrälsningens sång. De är övervinnarna som genom lagläggning i det nya förbundet stigit upp på Sions berg, över tingens förgängliga väsen och över vilddjuren.

Segervinnarna är redan under sitt jordeliv komna till Sions berg (Heb 12:22) och det är upplyfta dit av Guds Sionslag som är Andens lag. Segervinnarna ser där – i Guds kärlek och i sin prästroll – världens lindande folk som material till ”Jesu folkbrud” och inte blivande helvetesbrasa. → Vredens skålar är folkbrudens födslokval!

Sju änglar med sju plågor (30)

De sju plågorna är de sista, men de är inte nya till sin karaktär – de drabbar redan individen som del i individens ”skräckvecka” som föder ut ur lärljungaskolan. Skålarnas plågor drabbar kollektivet. Plågorna är ett tvångsvittnesbörd från vittnesbördets ark över människor som inte tar emot arkens vittnesbörd om Gud frivilligt.

Plågorna är dels uttryck för all den vrede som skapelsen (keruben) tvingats samla på sig under årtusenden och dels Guds direkta vrede över synden och det vilddjur mänskligheten blivit under satans bedrägeri och förförelse. Denna vrede är elden i Kristallhavet. Skålarna är fulla av Guds vrede.

Elden och röken i templet (40)

Guds vredes eld – härlighet och makt – brinner i templet under skålarnas tid. Den brinner av kärlekens gränslösa medlidande och av helig harm och sorg över att människorna håller fast vid vilddjurshärligheten. Och i detta ropar skapelsen på hämnd!

Skålarna är alltså ”Floden av eld” från Gud som Daniel såg i Dan 7:10. Och den elden är en brännande straffande över mänskligheten. Gud överger alltså världen under skålarnas tid för att straffet över synden ska bli uppenbart i olidliga plågor. Guds övergivande av judafolket efter det de sa Nej till Jesus och senare hans församling är en förebild.

Den kristna skökan har fortsatt den judiska skökans verk. Övervinnarna är övervunna av skökan och vilddjuret – mörkret har ännu makten. Guds vredes skålar gör att folken i förtvivlan kommer att ropa till Gud om hjälp – då öppnas templet för folkfrälsning. Men först när folkens ögon vänder sig till förbundets ark och söker frälsning i det sanna evangeliets bud.

Skålarna (49)

Guds ark är alltså skålarnas utgångspunkt – och de måste förstås ur det perspektivets som relaterat till Guds lag/bud och frälsningserbjudande genom evangelium.

Om jämförelsen med den individuella ”skräckveckan” och ”sållet” skriver Wetterlund i Andens Lag: Lärjungarna hade icke ens en aning om vilket vilddjur de ännu hyste i sina hjärtan. Men ”budordet kom och synden levde upp”. Den eviga lagen med den eviga rättfärdigheten trädde fram i och med Jesu död, och synden flödade över. Sållet är sjunderomarhålan i hela sin vidd.

I sållet brinner det. Fåren måste gå genom eld. Rotlivets silver och guld måste luttras och lösgöras från slagget som är vilddjuret. Och därför måste slagget flyta upp och djuret träda fram. Och det sker i sållelden. Sållet är nämligen vredens 7 skålar. De utgjutas över djurmänniskorna och så långt lärjungen är en sådan drabbas han av dem.

Vredens första skål (49)

Den första skålen är det onda och svåra såret. Det är förstabudssåret, som är svalget mellan människan och Gud genom förstabudssynden. Det är själva grundsåret till alla sår på vår jord. I stöten träder det i dagen, i ”förargelsen” gapar det och i sållet svider det.

När Gud Läkare överger så utlämnas människan till Kvacksalvaren:

- Under skökan med det förstabudslösa skökoevangeliet som förhärdar och förvärrar såret
- Under paddan med det förstabudslösa vetenskapsevangeliet som upplöser all ordning så att världen drunknar i sina syndasår och varbölder.

Detta är den heliga hämnden över en förstabudsfräktande värld – och såret blir olidligt. I stället för kärleken till Gud träder den själviska världskärleken fram i makt. Då vänder sig människorna till arken med förstabudsesevangeliet och folktemplet öppnas. Skålarnas kval är födslokval.

Övervinnarna, segervinnarna på kristallhavet, brudtärnorna sjunger Moses och Lammets sång. Det är uttryck för en folkkärlek som evangelium lagt i deras bröst med bön att ”alla folk ska komma och tillbe inför Gud”. Sången uttrycker också respekt för att Guds vägar är rätta: Vad människan så det måste hon skörda – hon måste födas ut ur vilddjursdöd och kvacksalveri.

Skålarna manar till gudsfruktan. Gud är helig och honom ska vi frukta. Och själva roten i denna fruktan är att gå till roten i syndakännedom – ingen billig nåd! Det är budhållning som räknas – Skålarnas förbannelseflod kommer ur lagöverträdelsen. Brudtärna är budtärna!

Vredens andra skål (63)

Den andra skålen är ”blodet såsom av en död”, den andliga blodförgiftningen. I sållet känner människan hela sitt inre och yttre liv, hela sin värld som ett hav av dött blod där allt levande är dött. ”Lagen gav synden makt och jag vart död” sade Paulus. Detta för individen i Andens lag – här för hela mänskligheten som ett folkhav där den döda/döende anden tar över. Hela mänskligheten kommer att ropa ut ”Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp” för att sedan se sin frälsning i Andens lag.

När Gud med det Levande vattnet överger så utlämnas människan till Vattenförfalskaren:

- Under skökan med det förstabudslösa skökoevangeliet som är ett dött vatten som kväver.
- Under paddan med det förstabudslösa vetenskapsevangeliet som är ett dött vatten som leder till en fullständig förruttnelse som dödar allt liv i folkhavet. Förstabudslöst kristendomsvatten ersätts med förstabudslöst vetenskapsvatten. Antikristendomen förenar alla i en stor blodlever som utan framgång försöker utrota Lammet och dess heliga på Harmageddon.

I sin förtvivlan kommer människorna att ropa efter det levande vattnet från arken som är Andens lag, floden från Guds och Lammets tron som blir kristallhavet.

Vredens tredje skål (71)

Den tredje skålen är dödsblodet i själva källorna och floderna. Alla 7 andens källor (Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan och Rättfärdighet) är förgiftade, de har blivit till dödsandekällor ur vilka giftiga dödsandefloder välla fram och samla sig i den andra skålens förskräckliga dödshav. Hela denna levrade blodmassa som förgiftat och dödat även det lekamliga blodet är vad Paulus kallar syndens och dödens kropp.

När mänskligheten håller på att drunkna i det dödsblod som den under årtusenden berett åt si då hörs från templet: ”Rättfärdig är du Helige som dömt så” och ”Herre Gud, du Allsmäktige, rätta och rättfärdiga är dina domar”.

Bitter är skålens heliga hämnd. Men innesrt är det Guds kärlek som utgjuter den. Och när Guds vrede genom denna skål har fullbordat födslokvalen då träder det hjälplösa folkbarnet fram och lämnar sig villigt i faderns armar. Och Guds ande ger vatten för evig tid.

Vredens fjärde skål (81)

Den fjärde skålen är brännande sol. Det är Guds lag, Kristus som Andens lag, förstabudssolen som bränner förstabudsjuret med förstabudselden i en förstabudssveda. Den kan stundom bli så fruktansvärd att lärljungen frestas att häda liksom vilddjursmänniskan alltid hädar.

Då människorna inte tar vara på sin egen medfödda sol och inte heller vill ta emot arkens Kristus-sol då sänds ängeln med den 4:e skålen full av Guds vrede. Människan utlämnas till Solförfalskaren:

- Under skökan med det förstabudslösa skökoevangeliet som är ett månskensevangelium.
- Under paddan med det förstabudslösa vetenskapsevangeliet som är drakens sol.

Plågan blir olidlig innan människorna ser arken med Andens lag och de heliga som världens ljus. Och i detta ljus upptäcker man det falska solljuset från sköka och padda. Och i skålarnas slutakt tystnar hädelsen och alla tungor ropar efter arkens frälsande sol.

Vredens femte skål (87)

Den femte skålen gjutes över vilddjurets tron. Och dess rike förmörkas – både det 6:e och det 7:e riket. Det är virrvarret i sållet. Här gör människan allting på tok. ”Jag vet inte vad jag gör, ty vad jag vill det gör jag inte, utan vad jag hatar det gör jag” säger Paulus. Och någon gång kan sårsvedan och förmörkelsen bli så stora att även hos lärljungen hädelsen bryter fram, så att han knyter hand och skär tand mot levande Gud, som vilddjursmänniskan här alltid gör.

Detta individens skräckvecka. För kollektivet finns en kollektiv tron som bestigits av vilddjuret och som kollektivet tillber. Då människorna inte tar vara på den medfödda lagtronen och inte vill veta av arkens lagtron som är Andens lag, då sänds ängeln med den 5:e skålen. Människan utlämnas till Tronförfalskaren:

- Under skökan med det förstabudslösa skökoevangeliet som är tronlöst och ger rum för vilddjurstronen i människors hjärtan genom den skenevangeliska förhärdelsen.
- Under paddan med det förstabudslösa vetenskapsevangeliet som höjer upp vilddjurstronen till sådan höjd att kungar och folk församlas sig på Harmageddon till det vanvettiga försöket att utrota Gud, hans Son och hans heliga och hans bud från jorden.

Vilddjursriket blir förmörkat. Allt går på tok. Människorna under Guds vredes vinpress får nog av den kära vilddjurstronen och stiger för evigt ner från densamma och ropar efter tronen i arken. Nu läggs tronlagen som är Andens lag i deras hjärtan och sinnen. Alla tungor ropar på tronbyte.

Vredens sjätte skål (95)

Den sjätte skålen gjutes i Euftrat som var gränsloden mellan österns barbarer och västerns romare. Euftrat står här bildligt såsom gränsen mellan gott och ont. Floden torkar ut. Därmed bereds vägen för barbarerna – de onda begärens konungar tåga fram. De har överväldat över människan, även om de icke bryta ut i ”grova synder”. Hjärtat är ett stinkande träsk, bebott av begärelsernas och lustarnas ”paddor”.

Detta är en fruktansvärd straffdom då människorna blir demoniska och uppenbart antikristliga. En mot-pingstdag då avgrundsanden föds i människogestalt. Människan överlämnas åt Euftrat-förfalskaren, avgrundspaddan:

- Under skökan som förstabudslöst och vattenlöst skökoevangelium
- Under paddan som utfödda demoniska sjunderikesmänniskor som träder fram i ett synliggörande av laglöshetens hemlighet och tar landet i besittning.

Folken kommer att ropa efter Euftrat och frälsning från Österns barbarer. Och Guds vrede fullbordas till födslokval som pingstföder vårt folk. Att då stå segertärna på kristallhavet fordrar att de heliga har på sig Byssusdräkten – utan den rättfärdigheten från Gud kan vi inte hålla stånd mot den nya avgrundsanden från Österns barbarer.

Vredens sjunde skål (104)

Den sjunde och sista skålen är ljugeldar och dunder och tordön och den stora jordbävningen, den största som dittills funnits i lärljungens liv. Djurväldet splittras, krossas och vräkes upp och ned i en förskräcklig röra. Stora hagel tränga in till ömmaste punkter och störta djurtronen in i hans doldaste och starkaste fästen. Det är Guds slutdom över vilddjuret och därför ljuder rösten: Det är gjort!

Det innebär att himlens böner är besvarade och att Guds frälsningsplan är fullbordad. Folkfrälsningens tid är inne. Sions berg ber för världens frälsning – folkfrälsning! Kärleken på kristallhavet nöjer sig inte med mindre än att alla blir frälsta och denna kärlek gråter över alla som inte vill ta emot eller dras ner av stjärten. Och det är åskan som rensar luften.

Det är en fruktansvärd straffdom då människorna inte tar emot tubudsevangeliet som håller luften ren. Människan överlämnas åt Luftfördärven:

- Under skökan som giftigt skökoevangelium som Gud dömer i den stora jordbävningen
 - Under paddan som utfött demondöme som Gud dömer med stora hagel.
- Se och Hör hur ovädret drar in över Euftrat!

Skålarnas slutakt (123)

Efter de sju skålarna öppnas himlen och Kungen på den vita hästen rider ut till slutstriden. Och den fullbordas med att andemakter och vilddjur förgörs – andemakterna kastas i eldssjön och vilddjurets kött blir festmat för himlens fåglar. Slutakten av Guds vrede är alltså fasansfull och uttryckes som ”Guds grymma vredes vinpress”. I denna vinpress når alla Guds domar sin högsta höjd som slutgiltigt krossar hela Adams värld som är vilddjurets värld.

Skålarnas plågor lägger alltså hela vår värld på knä inför världarnas Konung och Herre. Skålarnas slutakt är lagförbannelsens slutakt. Vilddjuret – djurmänskligheten – är slaktat. Guds alla fiender är förgjorda i eldsjön. Därmed är Guds vrede fullbordad.

Under skålarnas slutakt finns inte segervinnarna på jorden i synlig gestalt. De har ”dött” genom förvandling och blivit borttryckta på skyar. De har kämpat sin kamp på Harmageddon och vunnit seger. – I stället framträder i slutet av skålarnas slutakt Israels folk och omvänder sig och öppnar därmed för den slutliga folkfrälsningen ...

I Andens lag skriver Wetterlund om den individuella skräckveckan som del i skålarnas vrede: Denna skålarnas vrede, sällvreden, måste varje lärlunge undergå i större eller mindre grad, allt efter som han är vilddjuret som stöter sig på lammet. Allt som inte i godo böjer sig för lammviljan det måste brännas ned i skräckveckoeld.

Skålarnas vrede bär jag inom mig i mitt blodsfördärv och dödsfördärv. Och detta dödsdjur, straffdjur, vredesdjur blir känt i dess förfärande gestalt i sälltiden. Och i detta dödsfördärv sitter jag kvar tills jag släpper upp min vildvilja, egenvilja, och antager stötestensviljan som är Sions orubbliga bergslag.

Det finns i himmel och på jord ingenting annat som räddar ur sållet än Jesu grundvalsvilja i blod. Så länge jag stöter mej på henne så är hon för mej just Sinai förkrossande, förbannande och krävande lag, men då jag böjer mig för henne och är nöjd med henne, då är hon för mig Sions lag, ett ljuvligt evangelium, som ger vad det kräver. Hon intränger i min vilja såsom vatten intränger i vatten – och därmed släckes alla skålars vrede.

Kommentar: Jag inser att Wetterlund återger ett kraftspel där Guds vrede krossar vilddjuret och pressar ut ”Gudsrikesmänniskan” ur vredens vinpress – och att denna gudsrikesmänniska sen går in i ”en ny himmel och en ny jord”. Men jag har svårt se något utrymme för folkfrälsning efter den sista utgjutelsen av de sju skålarna såsom denna sista fas målas upp i Upp 11–21. Däremot öppnas återigen för en parallellitet där folkfrälsningen sker samtidigt med vredesskålarna likt vinet som pressas ut ur de vindruvor som krossas. Det ger också ett rimligare utrymme för Israels frälsning strax före vinpressen sätter igång på allvar – denna vinpress handlar ju om folk och inte individer bara.